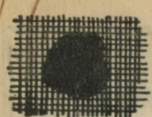


6474

1924



НОВЕ

№ 14
15

1927

МИСТЕЦТВО



Народній артист Республіки
Лесь Курбас

87751

КРАЄВИЙ ВІДДІЛ ВУФКУ

Харків,
Майдан Тевелева
товарова біржа
Телеф.: 20-96 і 15-85.



1-й К. ЛІБКНЕХТА

вул. К. Лібкнехта

Каса з 5 год.

Телефон 8-10

2-й ім. КОМІНТЕРНУ

вул. 1-го травня

Каса з 4 год.

Телефон 7-43

3-й ЧЕРВОНИЙ МАЯК

Сергієвський майдан

Каса з 4 год.

Телефон 9-51

4-й ім. К. МАРКСА

вул. Свердлова

Каса з 5 год.

Телефон 10-06

5-й ім. ДЗЕРЖИНСЬКОГО

вул. Свердлова

Каса з 5 год.

Телефон 35-51

В робітничих районах 6-й „ЖОВТЕНЬ“

вул. Жовтневої революції, № 32
(кол. Москалівська)

Телефон 23-01

7-й ПРОЛЕТАРІЙ

(кол. „Современный“)
ріг Кладовищенської
та Гітвської вулиць

Каса з 4 год.

Держкіно-театри ВУФКУ

З 12 по 17 квітня

МИНАЮТЬ ТІНІ

З 12 по 17 квітня

2 СЕРІЯ

СЮРКУФ

З 12 по 17 квітня

ІЗДЕЦЬ З УАЙЛЬД ВЕСТУ

1 СЕРІЯ

СЮРКУФ

З 12 по 17 квітня

ПОМСТА ФАРАОНА

12, 13 і 14 квітня

ОРДЕР НА АРЕШТ

15, 16 і 17 квітня

КОЛИ ПРОКИДАЮТЬСЯ МЕРЦІ

З 12 по 17 квітня

ТАРАС ТРЯСИЛО

**ДЕРЖАВНА
АКАДЕМІЧНА
ОПЕРА**

15 квітня ЄДИНИЙ ВОКАЛЬНИЙ ВЕЧІР
за участю прем'єрів Московського Державного
Академічного Великого театру

Дмитра ГОЛОВИНА, Василя ЛУБЕНЦОВА і Михайла МИКИШІ

16 квітня ПОЗААБОНЕМЕНТНА ВИСТАВА
ФАУСТ з Вальпургієвою ніччю

17 квітня ПЕРШИЙ СИМФОНІЧНИЙ КОНЦЕРТ
оркестру Харківської Державної Академічної опери
з Циклу присвяченого 100 роковинам смерті
БЕТХОВЕНА

під керуванням Народн. арт. Респ. Вячеслава СУК
Перед концертом урочисте засідання присвячене
пам'яті БЕТХОВЕНА

**Державний
Драмтеатр
„БЕРЕЗІЛЬ“**

Телефон 1—68, 29—56

ЗАКРИТТЯ СЕЗОНУ

ВСЬОГО ТРИ ДНІ
12, 13 і 14 квітня

ПРЕМ'ЄРА

МІКАДО

ОПЕРЕТА НА 3 ДІІ
ЗА СУЛІВАНОМ

Адміністрація

**ГОСУДАРСТВЕННЫЙ
КРАСНОЗАВОДСКИЙ
ТЕАТР**

Старо-Московская, 82
(тел. 35-84).

Вторник 12 апреля
С. ЛЕВИТИНА
ПРИГОВОР п'єса
в 13 картинах
Оформление сцены — МАГНЕР
Режиссер — Ю. КРАМСКИЙ

Среда 13 и четверг 14 апреля
ПО ТАЛОНАМ СО СКИДКОЙ 50 %
ОВОД
в 10 картинах

Пятница 15 апреля
ДОЧЬ ГУБЕРНАТОРА
Декорации А. И. ТРУБЕЦКОГО
Режиссер И. С. ЕФРЕМОВ

Суббота 16 апреля
ПО ТАЛОНАМ СО СКИДКОЙ 50 %
Алексей ТОЛСТОЙ
ЧУДЕСА В РЕШЕТЕ П'єса
в 4 действ.
Декорация А. И. ТРУБЕЦКОГО
Режиссер И. С. ЕФРЕМОВ

Директор театра Е. ХАЮТИН
Администратор А. ЗУБЕНКО

Воскресенье 17 апреля ПО ТАЛОНАМ СО СКИДКОЙ 50 %

— МОЛЬ —

КАПЕЛА

під керуванням
Ф. СОБОЛЯ

— Д У Х

ЧЕРГОВІ КОНЦЕРТИ:

1. Клуб „Південсталь“ (вул. К. Лібкнехта, 33).
2. 50 трудшкола—17 квітня.
3. Харк. Наукове Т-во й Центр. Держ. Курси українознавства — „Селянська пісня Слобожанщини“ — Ілюстрація доповіді композитора В. СТУПНИЦЬКОГО (Клуб „Черв. учитель“).

Готується плановий концерт „ВЕСНА ГУКА“

Телеф. 33-36 від 12—2

Адміністрація

белоснежное белье одним кипячением

СТИРОЛЬ = ИНОЗИТ

**без мыла, без соды, без щелока, без труда.
Акц. о-во Инозит. Москва, Тверская, 28**

Цена пакета малого на 20 ф. белья—28 коп.

„ „ „ большого „ 40 ф. „ —50 коп.

**Требуйте во всех магазинах ХЦРК, „Ларек“, „Хаторга“,
Аптекоуправления, Укр. Кр. Креста и аптеке ГПУ.**

на 1927 рік ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ на 1927 рік

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

ВИД. ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ УПО

ЖУРНАЛ МІСТИТЬ СТАТТІ В СПРАВАХ ТЕАТРУ, ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА, МУЗИКИ, КІНО, ПОЕЗІЇ, ФЕЙЛЕТОНИ, РЕЦЕНЗІЇ, МИСТЕЦЬКУ ХРОНІКУ

Передплата на 1 рік	9 карб. — коп.	Ціна одного примірника в Харкові 20 коп. На периферії, в Союзних Республіках, театрах і на залізниці 25 коп.
„ на 1/2 „	4 „ 50 „	
„ на 3 міс.	2 „ 40 „	
„ на 1 „	— „ 80 „	

**Видавництво має 27 комплектів журналу за 1925-26 рік
Вартість одного комплекту з пересилкою 8 карб.**

РЕДАКЦІЯ І КОНТОРА: ХАРКІВ, ВУЛ. КАРЛА ЛІБКНЕХТА, № 9. ТЕЛЕФОН № 1—68

НОВЕ МИСТЕЦТВО

Адреса редакції
Харків, вул. Карла
Лібкнехта, № 9.
Телефон 1-68.

ТИЖНЕВИК

ВИДАННЯ ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ УПО УСРР

№ 14-15 (55-56)

12 КВІТНЯ

1927

5 років роботи театру „Березіль“*)

(1922—1927 р. р.)

30 березня ц. р. минає 5 років, як театр почав студійну роботу і, поглиблюючи та удосконалюючи її, дійшов того стану культурної театральної одиниці, що нею зараз є. Цю дату не можна оминати. П'ять років роботи за часів нашої епохи вже поважна ювілейна дата, коли взяти до уваги зараз стан української театральної культури, і той рівень мистецький, що його за ці короткі роки набув „Березіль“.

Із студії театральної, що склалася переважно з революційної молоді, керованої талановитим і культурним режисером, кинуто гасло нового театру. Завдання колосальної трудности і не менш колосального масштабу: задовольняючи соціальне замовлення епохи, на тлі попередніх досягнень української театральної культури і використання світового майстерства, знайти театральні мистецькі форми, що в них ідеологія пролетарська найшла б найліпше втілення. Одно слово, утворити театр нашої великої епохи, що з містом і формою був би близький і зрозумілий пролетаріату, не принижав би його культурного рівня, а підносив би на вищий ступінь культури.

Таке завдання поставили перед собою Лесь Курбас і його молоді студійці в ті часи ще матеріальної розрухи, коли всю увагу робітничо-селянського суспільства скеровано було на відбудування народного господарства, як бази нашого соціалістичного будівництва. Тому з пер-

ших днів свого народження театр не мав і, звичайно, не міг мати належної матеріальної забезпеченості і громадської уваги, як не мали їх тоді і інші культурні наші почини. Той же уваги, що з нею він користав, було не досить,—приходилося у великій мірі жити надіями на кращі дні. Треба сказати, що ще й зараз український театр і зокрема „Березіль“ не має ще тих „кращих днів“, що дали-б йому змогу нормально працювати, набуваючи вищої кваліфікації і даючи високу мистецьку продукцію. Причин тут цілком об'єктивного порядку, що випливають з нашої дійсності української. Увага радянських органів, а за останні часи і громадських, до театральної справи у нас зростає, що дає нам право передбачати в недалекому часі зміну умов на користь розвитку театральної культури. Перед театром цікава будучина,—він має зараз усі дані вважатися за культурніший в республіці, а від такого театру багато вимагатиметься. Наша задача зараз вжити всіх можливих заходів до того, аби дати театру максимум сприятливих умов для роботи.

„Березіль“ в найбільшій мірі із всіх наших театрів є театром експериментальних методів роботи. Він випробовує, шукає відповідних форм, розрахованих на пролетарського гляда активиста. Шукаючи шляхів, легко зблудити, далеко легше, ніж знайти правдивий шлях. І тому в цих шуканнях театрові потрібна найбільша допомога, вже не матеріальна, а ідейна нашого комуністичного і радянського суспільства. Що конкретного на нашу думку необхідно вжити зараз?

*) Прим. редакції. Вшанування 5 річного ювілею „Березіля“ переноситься на осінь.

59

У театру нема репертуара. Щоб його утворити—треба допомогти театру виховати свого драматурга, бо тільки, мабуть, таким шляхом ми створимо сучасний репертуар. Молода режисура у „Березілі“ підібрана вдало. Це наш режисерський актив в близькій будучині його треба виховати на кращих зразках сучасної театральної культури. Зробити це можна шляхом подорожів до Москви й за кордон. Теж саме вжити й по відношенню до талановитих акторів,—їм треба ознайомитися з грою кращих акторів сучасності, що збагатить їх мистецькі прийоми. Матеріальне забезпечення українського актора, разом і березільського, не достатнє,—треба його бюджет піднести. Пережиті роки в трудних обставинах зле відбилися на здоров'ї активу театру. Подбати про ремонт.

При належній увазі до театру радянських органів, а також громадських організацій ці заходи не трудно зреалізувати.

Вшанування п'ятирічного ювілею театру переноситься на осінь, тому ми зараз не будемо наводити етапів мистецької творчості його. Це прийдеться зробити в осінь і звичайно, не в коротеньких статтях, а солідніше, як то нами указувалося в передовиці в минулому числі



Режисер театру „Березіль“ Борис Тягло

нашого журналу. Цєю статтею ми тільки фіксуєм дату і указуєм ті конкретні заходи, що їх необхідно вжити, аби „Березіль“ в наступному сезоні міг провадити працю більш продуктивно.

Харків

„Березіль“



„Король бавиться“ — II дія

Три основні моменти в роботі „Березоля“

(До 5-тирічного ювілею)

Пятиріччя не великий час. Але в періоди та епохи коли історія ставить на порядок денний питання великих реформ—п'ятилітні ювілеї стають поважними подіями. Наша епоха—є такою епохою великих перебудов. Нова класа, завершивши свій вегетативний період, бере до рук стерно правління, стає на чолі організатора суспільних взаємовідносин. Це тим більше важно, що в данім разі цією класою є пролетаріят. Пролетарська революція, пролетарське будівництво в своїй потенції і в своєму завершенні є дії світового характеру.

Віками усталені обмеження ламаються трони що претендують на непохитність своїх підвалин летять в прірви, як розбиті громом мури, а нові форми співжиття женуться навздогін—шукаючи точки урівноваження. Тому ж і оцінка праці в такі періоди мусить іти під знаком обрахунку того чи іншого служіння загальній лінії перебудов, служення класі в її боротьбі та змаганні із старими тенденціями та формами, в її роботі та організації нових форм життя, нових підвалин культури, побуту та світорозуміння. В цій роботі значіння мистецько-громадських установ—якою є установа театральна—дуже важне. Театр, як організатор світовідчування як засіб переборення старих психологічних надбань, як засіб конструювання нової психіки мас—великий фактор в руках нової класи.

Але соціальна революція, інтернаціональна в своїй основі уже тим самим розв'язує суперечки національних нерівностей та гніту, що властиві непролетарським формам суспільного ладу.

Тому в нас на Україні маємо подвійне значіння нового класового будівництва. Пролетаріят визволеної нації має завдання перемагати дві лінії труднощів в своїй роботі: соці-

яльну та національну. Він мусить культурно-відсталу націю піднести до рівня світових культур, він мусить ліквідувати наслідки вікового гноблення та гніту, ліквідувати рештки рабської психіки „гнаної національності“.

Тим то значіння культурної роботи в нас на Україні є теж подвійно важне. Мистецьке об'єднання „Березіль“ в лавах наших театральних-культурних установ займає поважне місце. Звідси вже ясно, що підводити підсумки його п'ятирічної роботи в короткій журнальній статті—було-б зайвим заходом. Значіння „Березоля“ остільки велике, остільки багато він зробив на Україні в царині театру за минулі п'ять літ, що для підсумків цієї праці треба було-б писати книги. В свій час, очевидно, це буде зроблено. В даному ж разі ми не будемо ставити собі велике завдання підсумувати роботу „Березоля“; обрахувати його шляхи та досягнення, оцінювати його методи та принципи. Але відзначаючи п'ятиріччя „Березоля“ ми не можемо не вказати на ті моменти в його роботі, що характеризують основну його установку, що розкривають лінію його роботи, яка органічно зв'язується з лінією соціального будівництва. Таких моментів, а точніше періодів в роботі „Березоля“



Режистаб „Березоля“

маємо три. Перший період—це часи військового комунізму.

Тоді в першій лаві культурної праці стояло завдання: агітація, агітація і агітація.

Але треба не забувати, що розвиток театральних форм, як і розвиток цілої мистецької думки має ту ж саму логіку, що рухає й соціальними законами.

На Україні соціальна революція завершує свою перемогу з запізненням. Бурхливий період громадянської війни затягається тут більше, як на п'ять років після жовтня. Це гальмує нормальний розвиток мистецького життя. Підвладна соціальним законам—мистецька думка—в галузі театру—конкретизується на Україні в формі громадської установи, що прибірає собі назву „Березіль“. День його заснування припадає на 30 березня 1922 року, звідки без великих мудрацій і походить назва самого об'єднання. „Березіль“ це нова форма організації сил, які за проводом Леся Курбаса розпочали формальну революцію в царині театру на Україні під прапором „Молодого театру“.

Зберігаючи преемствений зв'язок з „Молодим театром“—„Березіль“ природно в своїх формальних тенденціях мусив зробити підсумок зробленого та накреслити дальші шляхи. Таким підсумком і була постановка Курбасом Кайзеровського „Газу“. Цією роботою Курбас завершив п'ятиріччя формальної революції театру на Україні і в ній же визначив дальшу лінію роботи в точно сконкретизованій класовій установці. Ми не можемо тут зупинятися на розгляді

цієї роботи, але експресіоністичний твір Кайзера, з абстрагованою ідеєю позакласової людини майбутнього—Курбас розв'язав в класовому підході—перемігши тим авторство драматурга. Це впливало з усталеного світорозуміння самого „Березоля“, з світорозуміння самого Курбаса, що був його провідником.

Після „Газу“ йде витримана лінія мистецьких агіток, що диктувалися періодом військового комунізму. До них належать постановки: „Жовтень“, „Рур“. Це не міняє справи, що хронологічно вони з'явилися раніше „Газу“. Його велика робота велася давно і „Жовтень“ та „Рур“ появились між цією роботою, як нагальна потреба часу. За ними маємо постановку „На передодні“ (ставилася за сценарієм Березоля на автомобілях на вулиці), „Джінні Гігінз“ та „Секретар профспілки“, якою і закінчується перший період мистецької агітації, період, так би мовити, військового комунізму в мистецькій роботі „Березоля“.

Другий період це початки НЕП'и. Агітація, як така, відхиляється потребою шукання нових форм побуту і „Березіль“ ступаючи в ногу з загальними процесами соціалістичного будівництва накреслює нову лінію в своїй роботі. Установкою в цій лінії береться гасло—„новий побут“. До цього періоду належать такі роботи: як „Протигази“. „Пошилися у дурні“, „За двома зайцями“, „Комуна в степах“, „Шпана“. Оцінювати вартість кожної з цих робіт значило-б виходити за межі завдання нашої статті. До того-ж цього не дозволить нам і її



І й ІІ театральні майстерні „Березоля“ (1923-1924 р. р.).

Дніпропетровськ

Театр ім. Заньковецької



Артист-постановщик Козачковський та завмузчатиною—Бак

розмір. Природно що вартість кожної роботи визначається моментами не тільки постановочними, але й драматургічною природою самого твору. Важно лише те, що в свій час кожна з цих робіт була подією, кроком на культурному фронті. Бо „Березіль“ не тільки ставив, але й драматургічно проробляв кожен твір, з причин ідеологічного та мистецького порядку.

Зовсім окремо мусимо поставити таку постановку, як „Макбет“ Шекспіра в роботі Курбаса.

Вузькі рамки планів біжучого дня не завжди вміщують в себе великі мистецькі твори.

Постановка класичної трагедії з своєрідним переломленням її мистецької вартості через призму сучасного світорозуміння ще й до сьогоднішнього дня не знайшла належної оцінки та розгляду.

Нарешті маємо третій період в роботі „Березоля“—це останній його період, що доходить наших днів.

Приступаємо до відновлення господарства, перемагається руїна, що лишилася нам у спадщину від недавнього змагання з мечем, будуюмо підвалини нових форм.

Електрифікація, Дніпрельстан. Але поруч маємо рештки, які тяжать у психології як спадщина набутих рефлексів. Треба глибокого зворушення творами великої мистецької вартості глибокого прорізання потайників психіки людини, організація і настрійка цієї психіки на нове світорозуміння. Класа пролетаріату, взявши до рук стерно правління, тримаючи міцно підвалини організації соціалістичних форм—не викидає в той же час, як зайву непотріб і культурних надбань минулого. Пролетаріат перепломінює їх, перетворює, конструює, організовує.

Для мистецтва тут велика робота. „Березіль“ урахує цей момент і ставить його завдання в основу своєї лінії роботи на сьогодні. Під знаком установки на переборення громадської психіки ідуть далші роботи „Березоля“ до яких зачисляємо „1905 рік“, „Жагерію“ „Пролог“, „Золоте черево“ та инш.

На самому початку даної статті ми застерегли собі вузькі рамки її й тому поминаємо величезні роботи „Березоля“ в справі виховання актора й режисера поминаємо його дослідчі праці в лабораторіях, зовсім обходимо його філіяльні майстерні, що мали своє місце по-за Києвом (Одеса, Біла Церква, Боришпіль), поминаємо його велику роботу в робітничих клубах, музей... Про все це згадували до певної міри инш. статті нашої преси. І це стверджує наочними фактами громадську роль „Березоля“. Ми мали на меті показати, що мотив громадськості ставиться в першу голову всієї роботи „Березоля“ навіть там де за глибинами та потайниками суто мистецьких факторів захованих в лабораторній роботі куліс—це не виступає так наявно. Ми хотіли ствердити, що „Березіль“ в першу чергу громадська установа і що ця громадськість є радянською, а по-за тим уже іде її мистецька настановка, як засобу яким пролетарська класова суспільність буде підвалини нового комуністичного ладу.

„Березіль“ мусить бути тією призмою громадської комуністичної думки, де переломляються мистецькі настановки нашої великої епохи, в практичних прикладах, в фактах культурної роботи, якими є театральна продукція.

С. Бондарчук

Перша Всеукраїнська виставка

Молода Асоціація Революційного Мистецтва України (АРМУ) дуже активна асоціація. За рік з невеличким вона обняла своїми філіями всі більші міста України, зорганізувавши художників різних напрямків для спільної творчої роботи, і впорядила філіяльні виставки в Києві, Одесі, Дніпропетровську та Всеукраїнську, відкрити 20 березня в приміщенні Соціального Музею в Харкові.

Ця Всеукраїнська виставка набирає нині великого значіння по-за її організаційною приналежністю. Що справді ми знали до неї про українське просторове мистецтво? Уривчаті враження про ту чи іншу течію його з випадково бачених однієї чи двох робіт якогось художника та й то не забудьте з репродукції десь у журналі, а не з оригіналу. Неконкретизовану теоретику з декларацій і статтів проводирів асоціацій і поодиноких групіровок. Повніше за щось інше графіку, бо з її послуг мусить користати преса. Але цього замало й надто замало, щоб можна було сказати: ми знаємо українське образотворче



Касьян

Ілюстрація до „Синів“ Стефаніка



Слева

„Машиністка“

мистецтво. Його не вистарчає навіть на те, щоб хтось насмілився до виставки стверджувати, що знає „Бойчукізм“ чи якийсь інший напрямок. Тільки тепер виставка АРМУ сказала половину правди про наших художників з усіх галузей образотворчого мистецтва, і по-одиноці, і про ті їхні групіровки, які входять в асоціацію.

Щиро кажучи не дуже втішна ця правда підходячи індивідуально до кожного художника і втішна коли взяти виставку в цілому. Коли обійдеш всі чотири кімнати, де розвішані й розставлені щось з 700 експонатів станкової живописи, скульптури, театральних робіт, графіки, архітектурних проєктів і фото, річей практичного вжитку і самодіяльного мистецтва,—бачиш, що сотні людей віддано працюють, шукаючи шляхів, як зужити свій хист і тямущість для культурного будівництва в умовах сьогоденного дня. Одні з них ще міцно тримаються старих метод і прийомів

образотворчого мистецтва АРМУ

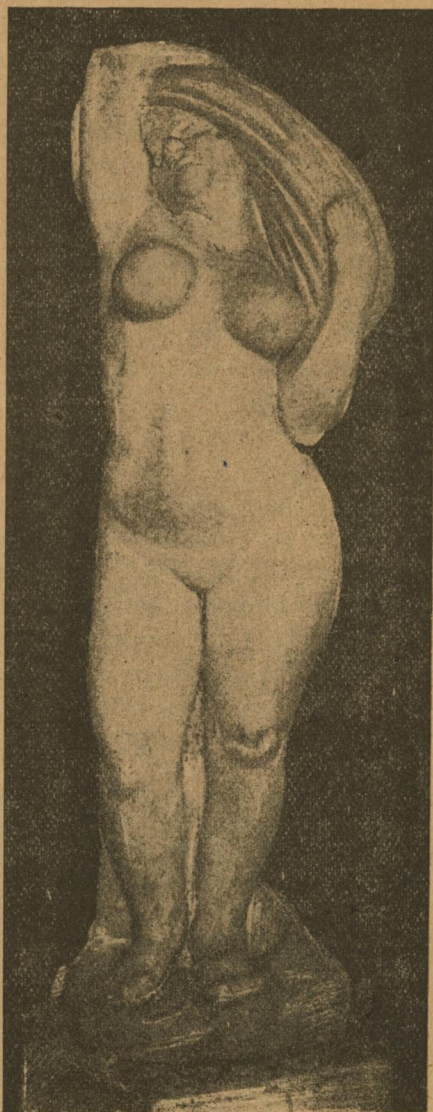
і живуть ніби в передреволюційні роки. Для них мистецтво є мистецтво, а революція революцією. Вони дивляться на світ і досі, не скидаючи імпресіоністичних окулярів з очей і пишуть пейзажі такі анемічні для сьогоднішнього дня, як і їхня спорохнявіла думка, або вирісуюють, часом краще, часом гірше, портрети, тремтючи щоб не переступити канонів реалізму передвоєнних часів.

Інші сумлінно копіюють пейзажики й головки з полотен старих італійців, або сидючи над Лопанню, малюють французькі пейзажі.

Ще інші сприймають революцію через плакат та намагаються видати плакат з першотравневого майдану за щось невидане у живописі, чи підмальовують червоним поштові картки видавництва „Криниця“.

Це все полова, що одлетить за вітром не полишивши ні пам'яті, ні сліду.

А тепер поминім-но Єлеву, — він і сам не думає ховати, що працює під Жоржа Гроса, а різниться від свого вчителя тільки тим, що Гросів буржуазний фізіологізм, дегенератство, гноянки капіталізму, мальовані олівцем, для Німеччини трохи потрібніші ніж Єлевини потвори групами та по-одиноці написані олією для Радянської Республіки, — спустімось на долину. Торік тут один час було повно „АХРРеволюційних“ пейзажів і жанрів. Нині просто перед дверима огрядна постать жінки прекрасно зроблена з гіпсу Жозефіною Діндо тримає сніп. Що може бути простішого й сучаснішого, ніж полишити згадку нащадкам про те, що їх предки жали серпом, а для сучасників вирізбить у глині поему праці. Серйозно, куди сучасніше ніж мудрувати над сутими спектральними колірами, символізувати червоним революцію, жовтогарячим, зеленим і ще якимсь розстріл, підкрашений руський примітив називати середняками, а жінці красить щоки, тоді як усі вони красять заким що, тільки губи та підводять очі, або розфарбувати синьою море, над ним



Діндо

«Жниця»

червоне небо, на ній два фіялкові човни, а в них двох жовтих чоловіків і підписати: „Гроза“, при цім цілком нехтувати формою і так не вміти рисувати, як не вміють і Голубятників, і Пальмів.

Ми побачили нерозставлену кераміку й не знайшли на інших експонатах НН, (на третій день після відкриття), а тому знов мусимо підійматися в горішню залю. За порядком ідуть „Бойчукісти“, вони зайняли добру половину виставки, хоч репрезентовані не всі й напевне не всі зокрема вичерпуюче. Але Шехтман, що пише погромлених євреїв, пор-

треті й заводи в манері та колориті італійців часів Джіото й Ботічелі нічим власне не різниться від Липківського. Седляра, Т. Бойчука, хоч Седляр гірше за нього рисує, а в Т. Бойчука значно по-де куди виразніший колорит. Трохи інший Падалка. Він відчуває форму й додає до Бойчукізму колір.

Цієї коротенької нотатки аж надто мало для характеристики чи не найактивнішої нині живописної школи на Україні, та на жаль тут саме ми не можемо присвятити їй більше місця. Бо треба згадати ще кілька імен примітних на виставці.

Передовсім заглянемо в куточок за ті імпресіоністичні натюрморти Тарана (за словами лектора), де імпресіонізму стільки ж менше, як багато в професора часу, щоб працювати над нікому сьогодні непотрібними речами, там ми примітили одного майстра, що його можна без більших застережень назвати сучасним реалістом і живописцем. Імя цього художника Віра Кізевальтер,



Падалка

«Портрет»

а живописцем ми її назвали за справді написаний портрет дівчинки, хоча її „кривий хлопчик“ та „пейзаж“ значно слабші.

Щоб покінчити нам з першими трьома кімнатами згадаємо графіку й рисунки Кас'яна, дуже тонкої роботи і переважно сучасні тематикою.

Останню кімнату займають театральні роботи худ. Мелера й Хвостова та річі худ. Єрмілова.

Мелер виставив дуже багато ескізів костюмів до різних постановок і досить відомий у Харкові макет з „Седі“.

В костюмах він показав оригінальність і в рисунку, і в барвах.

Оригінальні задумом роботи худ. О. Хвостова, ескізи костюмів до нездійсненої опери — „Любовь к трем апельсинам“.

Худ. Єрмілов найоригінальніший своїми роботами на виставці і майстер з великим знанням композиції, почуттям форми й коліру та хистом. Затим, що його майстерство не виходить за межі плакату й простіших утилітарних річей, але треба думати, що рано чи пізно більшість зрозуміє перевагу справжнього матеріялу над його підробкою фарбою й широкі можливості Єрміловських експериментів для використання в житті. Тоді не будуть запрошувати розписувати громадські будинки невдалим майстрів і в них не буде мистецьки наївних орнаментів на стінах і

міщанських оді-
ял з клинців на
стелі. Коли це
буде хто й зна,
але буде.

В. Хмурий



Єрмілов



«Плакат» і «Календар»

III-й Всеукраїнський З'їзд Союзу робітників мистецтва

Доповідь тов. З. Невського. В звітній доповіді правління тов. Захар Невський подав низку цікавих цифрових даних про стан і пророблену роботу Союзом Робмис. Кількість членів союзу зросла цього року на 13,2% і на сьогодні він має в УСРР 17144 члени. Відповідно збільшилась кількість місцькомів з 117 до 154. Безробіття в союзі все ще значне (не мають роботи 2.600 членів), хоч правління весь час вживало заходів в справі боротьби з безробіттям, організовуючи трудові колективи. Кампанію пере складання угод союз закінчив при чім пересічний розмір зарплатні тепер становить за колумовами 58-60 карб., а за індивідуальними договорами по великих містах 300-400 карб. і на провінції 150-250 карб. Мимо всього в роботі союзу ще досить дефектів: нема єдиного господарського центру в галузі тарифно-економічної роботи, не досить налагоджене керівництво союзними органами економічною, що-раз збільшуються конфлікти й навіть страйки на підприємствах, зле стоїть справа з охороною праці й здоровля робітників та не досить ще втягнуто членську масу в кооперативну роботу.

В дискусіях по доповіді правління виступила низка делегатів, які відзначили, що останнього часу значно зросла активність членської маси, зрушено з місця справу організації виробничих комісій по великих театральних підприємствах. Поруч дискусії виявили й низку дефектів роботи союзу. Констатували ненормальну кількість конфліктів, що гальмують союзню роботу і їх дріб'язковий характер та тенденцію зросту. Указували, що треба поліпшити культуроту, бо клубна робота провадиться тільки в Києві, Одесі та Харкові. Скаргились на те, що зле стоїть охорона праці, що продовження робочого дня зробилося на театральних підприємствах звичайною річчю, а на санітарію робочих помешкань адміністрація не звертає уваги. Одмічали також ювілейну пошесть в союзі проти якої треба вжити профілактичних заходів союзом, обмеживши святкування ювілеїв. Зауважували делегати і такі дефекти, як протекціонізм, бюрократизм, халтурництво і говорили про потребу перекаваліфікації для молоді, збільшення допомоги безробітним організацією трудколективів та підсилення роботи серед жінок.

Доповідь Наркома Освіти тов. Скрипника про мистецьку політику на Україні. У своїй політико-освітній роботі НКО має близькі стосунки з роботою профсоюзу. З понад 17 тисяч членів союзу Робмис—52,4% працює в тих установах, що об'єднує в своїй політико-освітній роботі НКОсвіта. В цій роботі в нас ще далеко не все гаразд, багато ще перешкод і ненормальностей які треба виправити й усунути.

Репертуар Ахілєсова п'ята зокрема в театральній роботі репертуар. Репертуарний комітет НКО за рік розглянув 713 драматичних творів і з них дозволив виставляти тільки 442, а 271 заборонив з мотивів їх нехудожности та ідеологічної шкідливости. Загалом серед нашого репертуарного багажу, і театального й естрадного немає достатньої кількості художніх українських творів і зрозуміла річ, що репер-

туарний комітет сам розв'язати справу репертуарну не може. Ми зможемо забезпечити наші театри репертуаром тільки зміцнивши авторські кадри, створивши умови за яких автори працюватимуть постійно над творенням п'єс. Те саме треба сказати й про музичні твори. Музичний репертуарний комітет одержав за рік 442 музичних твори і дозволив з них 313, заборонивши 109. В музичній галузі НКО ставити завдання створити нові музично-художні речі на основі обробки народних мотивів і дум. І додержуючись в мистецькій політиці принципу підтримки кожного цінного мистецького напрямку без гегемонії якогось одного, НКО дає реперткомові завдання одібрати ідеологічно витримані й значні художньо твори не придушуючи того чи іншого напрямку так в театрі як і в музиці. Ми стоїмо за широку боротьбу й конкуренцію мистецьких течій всіх напрямків і у всіх галузях мистецтва і підтримуємо все ідеологічно й художньо цінне.

Наш театральний фронт. На Україні працює 60 театрів. Це цифра мала. Крім того в нас є 13 тисяч драмгуртків, де працює по-над 70 тис. аматорів. 60 театрів професійна частина нашого фронту з них маємо: 38 руських, 16 українських і 3 єврейських, або 64% руських, 26% українських і 10% єврейських. Кадри наших театральних робітників що-раз зміцнюються і своїми досягненнями наші театри можуть похвалитись перед іншими республіками. Що до акторського складу, то він поповнюється самотіч. Театральні школи дають незначну частину потрібного театрам поповнення. Не стоїть на потрібнім рівні матеріальний стан українського актора, але тут ми даємо те, що можемо і більшого тепер дати не спроможні.

Далі т. Скрипник торкнувся опери й сказав, що минулий сезон має художні досягнення, проте, як і в кожному ділі, виявилися деякі хиби.

Драматичні державні театри також дали дефіцит.

Осібнo в плані діяльности НКО стоїть самодіяльний театр в робітничих клубах, які керують союзи. Тут НКО ставити своїм завданням обняти цю частину театального мистецтва методологічним керівництвом.

В справі кіно тов. Скрипник відзначив сценарну кризу на Україні та ненормальні взаємини ВУФКУ й „Совкіно“, визнавши mimo всього за молодію українською кінематографією широкі перспективи для розвитку.

Лінія НКО в галузі мистецтва, закінчив він визнається тепер нашим економічним станом. В період індустріалізації країни, будівництва соціалізму наша культурна робота набуває особливого значіння. Вона є частина радянського будівництва і важний чинник його успіху. Політика НКО в галузі мистецтва зводиться до прагнення піднести бадьорість творчих сил трудящих для будівництва соціалізму. Тому треба нашого художника безпосереднє зв'язати з промисловістю, притягти його до виконання індустріального завдання.

С.

Диспут „Шляхи сучасного”

На диспут організований правлінням будинку літератури ім. В. Блакитного при участі Наркомосвіти 28 березня прибув увесь Харківський культурний актив: артисти, режисери, літератори, художники, студенти.

Збори відкрив тов. Озерський. Він констатував, що радянське суспільство не уділяє стільки як треба уваги театральній справі і формулював основні завдання диспуту: перше зрушити й піднести увагу суспільства до сучасного театру, друге виявити наш театральний фронт, ті процеси, що відбуваються в сучасних театральних організаціях, всю істотність ідеологічної та формальної їх природи; третє накреслити ті шляхи якими має прямувати український радянський театр на далі, щоб довершити свою культурну місію.

Про театральну політику Н. К. О. доповідав т. Христовий. Нагадавши про постанови партії в справах культури він звернув увагу зборів на подвійний процес, що відбувається нині в нашій господарстві, де з одного боку ми маємо щораз більший зріст соціалістичних елементів, а з другого підносить голову приватний капітал. Цей же процес відбувається і в сфері ідеологічній. Дрібно-буржуазна ідеологія намагається зараз себ оформити завоювати собі командні висоти.

Останніх років на Україні спостерігаємо велике піднесення культурного життя, що позначається зростом нашої преси і культурної активності низів в формі робкорівського та сількорівського руху. Говорити про театр, каже він, значить говорити про колосальний рух, що йде з низових драмгуртків. І ці аматорські драмгуртки з робітничих клубів та сельбудів і наші державні театри фактори єдиного процесу. Перші дають матеріал, а другі переробляють його на високої якості продукцію. Тому перед нами стоїть завдання опанувати

низовий аматорський рух, щоб скерувати його в певне річище, а це можемо зробити тільки тримаючи шільний постійний зв'язок з ним і підготувавши для нього кваліфікованих керівників. З цього боку треба визнати вчасною спробу театру „Березіль“ впливати на мистецьку роботу в клубах і взяти за правило державним театрам обслуговувати не тільки центри, а виїздити й на округи.

Далі тов. Христовий характеризує сучасні типи українських театрів, поділяючи їх на три групи: народний театр, театр еклектичних форм і експериментальний театр і зазначає, що поклавений в основу мистецької політики Н. К. О. принцип не давати монополії якомусь одному напрямкові, а підтримувати всі ці форми.

Репертуар театрів тов. Христовий поділяє на п'ять груп: оригінальні п'єси українських драматургів, п'єси сучасні руські перекладні, українські старі, класичні, перекладні європейський репертуар. Розглядаючи ж перспективи створення репертуару він приходить до висновку, що тут чи не найкраще буде поікріпити драматургів до театрів, спираючись на практику з історії українського й руського театрів.

Наприкінці тов. Христовий констатує брак у нас марксистської професійної критики і закінчує коротенькою інформацією про те, що в плані театального будівництва на Україні поруч з українськими театрами стоїть створення театрів наменшостей та про українські оперні театри.

Великий реферат на тему „Шляхи Березоля“ зачитав тов. Лесь Курбас. Він насамперед зупинився на характеристиці двох світоглядів, що борються нині на всіх ділянках мистецтва. Перший світогляд феодальний—пасивно фіксує готові формули витворені життям, а другий, що вірить в активне мистецтво, що відкидає всяке

Оперо-опереткові усмішки

І.

Опера наша.

Одні про неї говорять, що досягнення наші оперові величезні.

Другі говорять, що досягнення наші оперові колосальні.

Треті говорять, що досягнення наші оперові грандіозні.

Так ми отут не про це. Історія про те скаже своє слово.

Ми тут ось про що.

Оце на „Фаусті“ (30-III) був. Так ви знаєте, що там в опері є таки справді хорошого, що радує і „сни золотії навіва“?

„Молодята“ радують.

„Фауста“ співали молоді співаки, що тільки по року (а найбільше по два) на сцені.

І як же вони прекрасно співають, і як же-ж вони непогано вже й грають.

Ну, звичайно ж не досвідчені ще вони оперові „леви і левиці“, але досвід прийде з часом, а от голоси в їх прекрасні.

А що наша опера молодих висуває—за це їй не менш, як 50% гріхів її, „яже вольная і невольная проститься...“

Єсть уже в опері артистка Крижанівська з прекрасним лірико-драматичним сопрано, з хорошими сценічним даними. Вона співала Маргариту. Співала чудово...

Єсть бас Паторжинський з могутнім свіжим, широкого діапазону голосом. За два роки праці Паторжинський виріс—я не перебільшу, коли скажу,—у велику артистичну фігуру. З його й актор чудовий. і росте він „не по дням, а по часам“.

Є тенор Серeda, що захоплює слухача своїми співами.

Повиростали такі співаки, як Колодуб, Топчий, Кученко, Кернер, Чишко.

Ну, й що-ж!

Ну, й слава їм! І успіху їм!

го Українського театру“ ≡

консервування і висуває гасло: нове завдання вимагає нових шляхів, іде в ногу з своїм часом, з його творчою класою.

Докладно зупиняється реферат на виявленні історичної спадщини, яку одержав післяжовтневий український театр в особі поодиноких компонентів його: актора, режисера, художника, музики, хореографа, драматурга, критики, глядача, подавши побіжно аналізу історичного розвитку нашого театру на Наддніпрянщині і в Галичині, щоб дати змогу орієнтуватися в шляхах сучасного театру.

Далі реферант переходить до „Молодого Театру“ і характеризує його як театр еклектики й етилізації, що виріс під мішаним впливом класики і модернізму та романтики і символізму, але в певній історичній перспективі уже розкладав ту частину буржуазної ідеології, що називається театром. Театр „Березіль“, що вийшов з цього „Молодого театру“, за перших своїх кроків продовжував цю роботу, звязуючи її зі змістом агітки. Проте в однім „Березіль“ цілковито протилежний „Молодому театрові“. „Молодий театр“ розглядав мистецьку справу і свою роботу автономно, а „Березіль“ ставить її в цілковиту залежність від економіки й політики. „Березіль“ ніколи не зосереджується тільки на мистецькій роботі, він все намагається обняти всі ділянки театральної культури і впливати на них. Він у перші роки створює 6 майстерень, де виховується акторський молодняк і нова режисура, клубну станцію, що згуртувала керівників клубними драмгуртками, низку інших станцій при режисабі, мандрівний сільський театр, музей.

Торкаючись поточного сезону тов. Курбас визнає його компромісовість викликану тією ситуацією для театру, що утворилася в Харкові з самого початку в звязку з пригодою із програмною постановкою „Золоте Черевко“. Проте

зазначає, що театр не здав своїх позицій і в наступнім сезоні намічає свої завдання конкретизувати ширше, глибше і вже по суті будівничої лінії. „Подвоєна увага мусить бути звернена в нашій роботі на цю нашу повсякчасну тенденцію поєднання найглибшої ідеологічної концепції з зовсім простою, але не опрощеною образністю“. В репертуарі театр гадає продовжувати намічену цього року тенденцію. Він має також організувати драматургічну лабораторію, поповнити склад трупі, закласти студії, щоб виховувати актора й режисера, зрушити з місця справу видання підручників для театральних робітників нарешті журналу чи бюлетеня.

Тов. Гнат Юра в своєм слові став в оборону реалістичного театру.

Тут, каже він, ніхто не довів, що таке еклектичний театр, а може такий театр і потрібен саме тепер, коли ми не спроможні мати окремі театри різних напрямків. Про роботу театру ім. Франка і його лінію тов. Юра говорить, що він працює в реалістичним плані, бо цього вимагає той глядач якого їх театр завжди мусив завойовувати і в Харкові, і на Донбасі, і в Києві. Правильність же цієї лінії випливає з того, що робітництво Донбасу прийняло театр і роботу його оцінила передова московська критика.

Наступна намічена планом диспуту доповідь проф. Мамонтова про театр побутовий не відбулась, через пізній час і він тільки намітив методологічні точки для дискусій: 1) лінію театральної політики 2) функціональну залежність поміж компонентами театру 3) педагогічні функції театру, зауваживши невязку попередніх доповідей в тім, що одна з них виходить з театральних норм, а друга спирається на факти.

Після тов. Мамонтова виступало кілька товаришів.

Дальші дебати відстрочено на близчі дні.

А опера — коли вона молоді дорогу дає,—стоїть з цього боку на правильній дорозі.

А що добре—то не погано.

II.

Трішечки про оперету.

Йй богу, я ніколи не думав, що в нас отут, у Харкові, співають українських оперет. Таки справжніх українських. І то не змістом, а музикою українських.

Я про оперету „Год без любви“.

Хоч і кажуть, що „Год без любви“ американська ніби оперета, що й музика Ашера в неї американська, але нашого брата не піддуриш

На протязі всієї п'єси, лейт-мотив у неї наше:

— „У сусіда хата біла

— У сусіда жінка мила“

Слово чести, правда.

Цікаво, де той американець Ашер хопнув цей мотив...

Спритний хлопець. У нас же „стяжав“, нам же й продав, як чистісіньку американську музику.

От хлюст!

А оперета, по моему, таки справді пролетарське мистецтво.

Не даром же її так уперто культивують у пролетарським Харкові.

Візьміть, приміром, костюми.

В драмі, в опері—художники вигадують різні строї, що думати доводиться, що воно значить.

А в опереті виходить артистка „без ніякої упаковки“ (як говорить один персонаж із цієї-ж таки оперети) і зразу пролетаріятові й зрозуміло, де, що й до чого...

Або артист вискакує в самих кальсонах.

Всі й знають, що то таке кальсони, бо кожний з цим родом костюма більш менш знайомий...

Не треба думати.

Підходяще мистецтво.

Остап Вишня

В У Ф К У

Етапи кіно-хроніки

ВУФКУ вступило на новий шлях що до видавання кіно-хроніки. Це відбулося з тих причин, що хроніку не слід розуміти, як простий перелік подій біжучого дня, бо хроніка в такому розрізі була б позбавлена соціального інтересу та значіння, а тому Відділ хроніки ВУФКУ перейшов на тематичне побудовання хронікальних фільмів. Таким чином, матеріал хроніки у вигляді окремих самостійних фільмів науково-культурного й виробничого характеру проїде перед глядачем у цикловому порядку.

Плановий випуск хронікальних фільмів почнеться з 1 квітня ц. р. До цього терміну поза планом буде випущено короткометражний фільм „Дніпрельстан“.

Всі хронікальні фільми матимуть відповідну мультиплікацію. Мультиплікаційні зйомки відграватимуть у хронікальних фільмах велику роль. Справа полягає в тому, що додержуючись тематичного погляду на значіння хроніки потрібно матеріал, що проходитиме перед глядачем у виді окремих фільмів, часто-густо розшифровувати та пояснювати. Найкращий засіб для цього є мультиплікація. До кожного випуску хронікальних фільмів додаватиметься 50-60 метрів мультиплікації. Виробничий план розраховано на термін квітень-жовтень. За цей період буде випущено 12 фільмів, що йтимуть під маркою журналу „Маховик“. Тепер накреслено такі теми: „Електрика“ (два випуски буде присвячено Дніпрельстанові й один іншим електростанціям України), „Сталь“ (металургія України два випуски), „Фізкультура“ (фільм із сюжетовим стержнем, в якому братимуть участь актори), „Трактор“, „Київ“ (культурно-етнографічна картина), „Мінерали“ та „Сільське господарство“. Всі теми розроблюють вчені консультанти з Академії наук. У процесі постановки вищезазначених фільмів, учені консультанти братимуть безпосередню участь. Зайомки цих фільмів переводитимуть дві експедиційні групи у такому складі: режисер, пом. режисеру, оператор, консультант та освітлювач.

Київська кіно-фабрика

Наш співробітник мав розмову з Завідувачем Будівельного Бюро т. Гарбером, який розповів таке:

Хід робіт по будівництву кіно-фабрики розгорнувся всім фронтом. Робота встановлення підсобних споруджень, збудування огорожі навкруги основних будівель фабрики вже почалась з 5 березня ц. р.

Тепер закінчується тимчасовий паркан, що огорожує все місце майбутніх робіт фабрики протягом до 17.500 пог. метрів.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ЖУРНАЛ „НОВЕ МИСТЕЦТВО“

ЦІНА: на 1 рік 9 карб. — коп.

„ 1/3 „ 4 „ 50 „

„ 3 міс. 2 „ 40 „

„ 1 „ — „ 80 „

Окремий номер 20 коп.

Звезено велику кількість лісного матеріалу й розпочато постачання каміння.

З 22 березня почались земельні роботи по планівовці частини ділянки, що потрібна на початкові роботи.

Роботу для закладки фундаменту треба гадати почнеться не пізніше 15 квітня ц. р.

З найсерйозніших робіт остаточно вже зроблено деталі збудування залізної конструкції павільйону разом з усім устаткуванням для верхнього освітлення. Всі ці роботи передано за генеральною угодою „ІНДУСТРОЮ“ з умовою, щоб усі заводські роботи що до виготовлення залізних конструкцій павільйону і ферм провадились на місцевому заводі „Ленінська Кузня“, який вже приступив до складання докладного проекту, робочих креслень та до заготовки потрібного заліза. Роботи виконання проекту провадять за доглядом професора КПП Рябцевича, що є за консультанта Будівельного Бюро ВУФКУ цих робіт.

За угодою павільйон в цілому з усіма будівельними роботами, як от: стіни, підлога та інші, мають бути закінчені до 1 листопада ц. р.

Провадиться вже остаточно проробку робіт що до влаштування опалення та вентиляції і в найближчі дні всі ці роботи буде передано відповідній спеціальній фірмі за змаганням. В останньому беруть участь три фірми: „Тепло й сила“, Санітарно-Технічний відділ індустрії та московська фірма: „Отопитель“. На подані проекти опалення одержано досить докладний та вичерпуючий висновок проф. Чапліна і це дає можливість вирішити питання опалення та вентиляції майбутньої фабрики цілком ясно та чітко.

Що до електровстаткування—в місцевій філії ДЕТу остаточно опрацьовуються умовини та терміни постановки цього устаткування, після одержання яких остаточно було розв'язано питання, кому буде замовлено електровстаткування.

Нові постановки

Розпочато постановку культурно-етнографічного фільму „Київ“. На консультанта до цього фільму запрошено проф. Ернста, який разом з тов. Неждановим, що ставить цю картину, і оператором т. Содою розроблюють монтажний план зйомок, що його найближчі дні почнуть реалізувати.

Почали розробляти сценарій „Шлях до перемоги“, що його мають незабаром ставити. Написав цей сценарій проф. Підгаєцький. Сценарій цікавий тим, що він збудований на тлі інтриги, що надає йому фабульного характеру.

Передадено для постановки на Ялтинську кіно-фабрику такі сценарії: „УХИЛ“, що його написав В. Фартучний. В сценарії змальовано тип молодого комуніста, якого засмоктує міщанське оточення та вплив, і „Закута фільмом“ сценарій Маяковського. Цікава комедійна річ на тему про захоплення нашими окремими кіно-організаціями „кіно-зорями“, та глядачами, особливо глядачками „всесвітніми талантами“ на зразок Толмедж.

На Одеську кіно-фабрику передано для постановки сценарій „Тіло людини“, що його написав д-р Лаврентьев. Сценарій змальовує взаємовідносини окремих органів тіла людини, і має на меті показати побудову тіла людини й фізіологію його найголовніших органів.

Новини прокату

Прибули та скоро демонструватимуться світові бойовики американського виробництва.

„Скарамуш“ — поставив цього бойовика Рекс Інгрем. Як відповідь на постановку Грифіста „Дві сиротки“. Зміст взято з епохи великої французької революції. В головних ролях: Еліс Терри. Рамон Новарро та Лютстон.

„Еспанська танцюристка“ — поставив Герберт Бренетті, як відповідь на постановку „Розіта“. Фільм малює життя еспанських циган. Яскраво показано блискучий еспанський карнавал. В головних ролях: Пола Негрі, Антоніо Морено, Уоллес Бірі, Адольф Менжу.

„Трус“ — поставив фільм режисер Джеймс Крюзе. Дія відбувається в еспанській Америці, початок XIX століття. Сатирична комедія з блискучою постановкою. Легко та цікаво дивиться. Картина має глибоке ідеологічне значіння. В головних ролях: Ернст Торено, Мері Астор, Бірі і Кюлен Лендис.

„Морський яструб“ — поставив режисер Франк Ллойд. Фільм з піратського життя. В головних ролях: Мільтон Сільс, Ллойд Гюльнес, Уоллес Мак Дональд і Едит Бенетті.

Незабаром вийдуть до прокату та демонструватимуться на екранах України такі фільми: „Сорочинський ярмарок“ комедія на 6 частин, виробництво Одеської кіно-фабрики. Сценарій написали за повістю Гоголя Л. Гуревич та Л. Каплан. Ставив цей фільм режисер Гричер, оператор Вериги-Доровський. В головних ролях артисти: Токарська, Горячова, Гранкин, Коровніченко, Міні, Харитонов.

„Гайна маяка“ (Кавказька легенда) виробництво Держкінпрому Грузії. Ставив цей фільм режисер Барський.

„Шлях до краси й сили“. Фільм закордонного виробу німецької фірми „УФА“, що малює, як чоловік та жінка в різні епохи сліdkують за гігієною свого тіла й через різні фізичні вправи надають своєму тілу краси та сили.

Нові сценарії

Редакторат ВУФКУ прийняв та надіслав до В.К.Р.К. такі сценарії:

„Січневе повстання“ — автори Затворницький та Френкель. Сценарій з історії січневого повстання в Києві, за матеріалами та документами тих часів.

„Ванька помстител“ — автори Муха та Луков. Дитячий сценарій, пригоди Ваньки та його собачки в боротьбі з білими.

„Доля жінки кріпачки“ — сценарій написали Старицька та Грієн. Сценарій наводить історію 3-х сестер за творами Шевченка, де малюється безправне становище жінки за часів кріпацтва.

„Через сльози“ або **„Хлопчик мотель“** — за відомим твором Шолом Алейхема. Написали сценарій Гричер та Сквирський. Це комедія з містечкового єврейського життя.

„Херем“ — автор Зац. Сценарій малює боротьбу нового єврейського суспільства (переважно молоді) за перехід містечкового єврейства до хліборобства. Спекулянтські елементи не без участі равина всіляко перешкоджають прагненням молодого єврейства аж до того

що з їх колективу злочинці викрадають коней, палять будівлю то-що. Але молоде нове діло й енергія колективців перемагають всі ці перешкоди, махінації спекулянтів викриваються й колектив переходить до повсякденного мирного життя.

„Угода“ — сценарій Шаранського й Гринштейн. Зміст його такий, що рештки сірої салдатської денікінської маси, голодні й обдерті поневіряються в концентраційному лагері в Болгарії. Генерал Скалов обдурює салдат і запевняючи, що він виклопотав дозволу на повернення всіх до РСРП навантажує цих салдат на французьке судно, що прямує до Мароко, де обдурені мали виступати разом з французькими легіонами проти мороканських повстанців. За це Скало дістає разом з комісіонером болгариним порядну суму грошей. Але дорогою вночі зрада Скалова викривається і французькі матроси разом з російськими салдатами пускають генерала Скалова та капітана судна на шлюпці в море шукати берегів.

„Історія однієї ночі“ — сценарій Н. Біязі. Сценарій малює героїчний епізод громадянської війни. Морем іде транспорт зі зброєю білим. Наближається буря. Морець Сілін підпільник-більшовик дізнається про транспорт. Коли загасить маяк, транспорт очевидяки розіб'ється на прибережних скелях.

Сілін добивається від підпільного комітета дозволу загасити маяк.

Дитячий сценарій. На замовлення ВУФКУ артист театру „Березіль“ Балабан закінчує дитячий сценарій на сюжет повісти Марка Твена „Принц та жебрак“.

„На кресах“ — сценарій Фальківського та Френкеля. Це історія боротьби українського населення полісся з військовими поселенцями пано-ської Польщі.



Група персонажів з постановки «Король бавиться» в «Березолі»

Мистецтво в провінції

... Власне, слово „провінція“ мусить кінцем зникнути.

Жовтнева революція приєднала до культури найширші народні маси, і це перебудовання мистецтва та культури на нові народні шари, мляво, але вірно знищує концентрацію мистецтва в небагатих центрах бувшої Руської імперії. поволі одсовує „Миргородські калюжі“ й „Міста Глупова“ в далеке минуле.

На Україні це особливо помітно, але й у РСФРР, де штучна культурна концентрація в Москві та Ленінграді має за собою столітні традиції, провінція пробуджується до нового життя.

В РСФРР є одно провінційальне місто, де завжди вирувало мистецьке життя і яке дало низку видатних художників сучасності—це Саратов. Борисов-Мусатов, Севінов, Уткін, П. Кузнецов, Петров-Водкін, Карев і А. Т. Матвеев—всі ці значні майстри молодого руського мистецтва прийшли із Саратова й завдяки їм Саратов уже давно придбав репутацію найціннішого в мистецтві провінційального міста.

Ми не можемо говорити про „Саратовську школу“ в руській мистецтві, але про вплив Саратова та його художників на молоде руське мистецтво, можна сказати дуже багато.

Ця мистецька репутація Саратова не згасла й після революції. Саратовський мистецький молодняк наповнює ВУЗ'и Москви та Ленінграду. Саратовські художники приймають участь на найкращих московських, ленінградських виставках: „4 мистецтв“—одно з найкультурніших руських художніх об'єднань має цілу „Саратовську фракцію“, не менше саратовців приймають участь також і у „АХРР"і та інших об'єднаннях.



Міловідов

«Займище»

Недавно розпочата виставка молодих художників, що скупчились біля Саратовського Худ. Технікуму, ще раз довела високий рівень саратовської живописної культури.

Як і в старшого покоління Саратовських майстрів, у молодих художників, найчастіше учнів плеяди старших саратовців, ясно помітно культурний французький вплив.

Клод Моне, Монтічеллі (єдині в СРСР 2 картини цього цікавого майстра і єсть якраз в Саратові) дуже вплинули на мистецтво цієї молоді й дужа школа саратовських пейзажистів. Юстіцький, Міловідов, Ёгоров, Кашнін та інші в своїх творах виявляють залежність од французького імпресіонізму. Залишив у їх творчості сліди також і небіжчик Борисов-Мусатов.

Театральні ювілеї

Цими днями відсвяткував український театр два знаменні ювілеї сорокарічної мистецької роботи: в суботу 26 в театрі ім. Леніна шанували Г. І Борисоглібську; в понеділок 28 в т. ім. Лібкнехта М. М. Старицьку. Обидві віддавали вони довгий час всі свої сили українському театрові, але кожна знала свої шляхи: одній судилося працювати лише акторкою; друга давно вже вийшла на шлях театральної педагогіки. Тому й набули обидва ювілеї відповідного характеру. Г. Борисоглібська брала участь у виставі, М. Старицьку шанували виставою та концертною частиною.

26 ц. березня виставлено в театрі Леніна „Суєту“, в якій крім усіх перших сил трупи брав участь і М. К. Садовський, що в його трупі довгий час працювала ювілянтка. Святково настроєна публіка сприймала ювілейну виставу що не була звичайно в плані роботи т. ім. Франка, активно й тепло. По другій дії відбулася урочиста частина, що її відкрив привітальною промовою голова ювілейної комісії П. П. Любченко. У своєму слові змалював він ті умови,

в яких доводилося працювати старому українському театрові за царату, а також і велику освітню та революційну роль, що її виконував український театр, коли існувало українське слово під тяжким гнітом. Далі виступив Народній Комісар Освіти т. Скрипник, що підкреслив заслуги побутово-українського театру, зрозумілого та близького своїм реалізмом і сучасному глядачеві. Спинившись на тяжких умовах праці українського актора, повідомив т. Скрипник, що Наркомосвіта, шануючи великі заслуги Г. Борисоглібської присудив їй звання заслуженої артистки Республіки. Далі виступали представники як державних, так і громадських організацій—Робмису, Української Академії Наук, Музичного Т-ва ім. Леонтовича, Вищ. Муз.-Драм. Інституту ім. Лисенка, Укр. Державного театру ім. Франка, російської драми, Драм. кружка при 1 трудшколі та инш.; з телеграм зачитано тільки частину—в тому числі од Одеської Держдрами, від „Червоного Перця“, „Нового Мистецтва“, від В. Василька, арт. Крушельницького, Остапа Вишні, де яких галицьких театральних організацій.

На день ювілею випущено присвячений Г. Борисоглібській невеличкий збірник зі стат-



Івановський

«Статуетка»

З художників старшого покоління, ще нині живих на творчість молодняка значний вплив зробив Уткін, що на жаль не приймав участі на виставці.

Із скульпторів на виставці були лишень роботи тільки одного Л. Івановського—учня найкультурнішого руського скульптора А. Матвеева. Його 4 виставлені статуетки свідчать про серйозну й культурну роботу та про пластичність почуття.

Саратов і його мистецька молодь ще й досі виняток серед художнього убозства більшості провінціальних міст, а тому культурну й живописно-яскраву виставку саратовських художників треба особливо підкреслити. Альф.

тями П. Руліна, М. Грінченкової, С. Єфремова, М. Садовського та Ю. Меженка.

Програма ювілею М. Старицької складалась з уривків із Богдана Хмельницького (з участю М. Садовського, С. Паньківського та инш.), „За двома зайцями“ (з уч. П. Саксаганського, С. В. Тобілевич, Г. І Борисоглібської та инш.), „Театру Читця“ та концертної частини (актори Державопери — Тоцький, Каліновська, Малишко, читець Пік Чуткий).

В урочистій частині вітали ювілянтку Нарк. Ком. Освіти Скрипник, який повідомив про надання їй звання заслужованого професора; далі виступали делегати численних інститутів та окремих осіб, від Окрвиконкому, Робмису, УАН, інституту ім. Лисенка, Театр Технікуму, Гос. Драми, Польських драмкурсів, Держопери, Держ. театру, нар. арт. М. К. Заньковецької і т. инш. З великої кількості телеграм (щось за 100) зачитано було тільки невеличку їх частину. Всі привітання відзначали велике значіння педагогічної праці юзілянтки та виразний громадський напрямок її сценічного та професорського шляху.

Обидва ювілеї зібрали переповнені залі.

І.

ХРОНІКА

Харків

Керовники хорами. Харківська Окрнаросвіта зараз набирає спеціалістів для керування хорами при установах Політосвіти. За допомогою цих керовників буде проведено організацію хорів в окрузі.

Збірка пісень до села. Окрнаросвіта Харківська порушила прохання перед Наркомосвітою про видання збірки пісень для селянських хорів. Одночасно Наросвіта прохає знизити ціни на музичні інструменти для селянських оркестрів.

Гастролі театру пролеткульта. Перший робітничий театр Пролеткульта виїхав на низку гастролів у Харківську округу, обслуговуватиме робітничого глядача. Протягом червня та липня театр зробить гастрольну подорож по Україні. Намічено вистави: в Дніпропетровську, Запоріжжі, Луганську та Миколаєві.

Червонозаводський театр: Для чергової прем'єри Червонозаводський театр готує „Любовь Яровую“. Ставить п'єсу реж. Нелли Влад, Художник Магнер. Ролію Шванди грає арт. Шейн. Ярового арт. Северов, Любовь Яровую арт. Кашінцева.

Італійські інструменти для квартету ім. Леонтовича. Уповноважений од Наркомосу УСРР А. Нездатний і представник квартету ім. Леонтовича вернулись з Москви і привезли старовинні інструменти кращих італійських майстрів, що їх видано із Музею Головнауки РСФРР.

Одержавши ці інструменти Українська Республіка збагатилась ще одним прекрасним комплектом старовинних інструментів.

Концерти квартета ім. Страдіваріуса. В середині квітня до Харкова прийдить з Москви квартет ім. Страдіваріуса, що дасть два прилюдних концерти в залі-Держкнигозбірні. Крім того, кілька закритих концертів відбудеться в робітничих районах. Мета концертів—ознайомити робітничі аудиторії з музичною творчістю наших та закордонних композиторів.

Одеса

Одеська державна академічна опера. За останній час дуже цікаву спробу зробила Одеська Державна академічна опера—виступати в робітничих районах.

За лютий місяць вона поставила по робітничих клубах м. Одеси 5 спектаклів. А саме: „Фауст“, „Чіо-Чіо Сан“, „Аїда“, балет „Лебедине озеро“. Спектаклі ці було поставлено в таких клубах: трамвайщиків, залізничників, в клубі ім. Леніна, на Джутовій фабриці, Старостіна, Чорвоній Слобідці. Всі вони мали дуже великий успіх у робітничого глядача. Ціни були значно понижені.

В березні місяці Одеська Державна Академічна опера зробила 4 постановки в робітничих клубах. В клубі трамвайщиків пройшла опера „Чіо-Чіо Сан“, в клубі ім. Комінтерна „Фауст“. Ціни також було знижено.

Крім вистав спеціально в робітничих клубах Одеська Державна Опера в лютому й березні поставила спектаклі в театрі ім. Луначарського спеціально для робітників та службовців по зовсім низьких цінах.

10 III Одеська Державна Академічна опера в театрі ім. Луначарського вкупі з товариством ім. Леонтовича улаштували вечір присвячений вшануванню пам'яті Т. Г. Шевченка.

Київ

У державній опері. Колектив артистів опери тепер у профвідпуску. З 15 квітня починаються вистави, що триватимуть до 1 травня. З 15 квітня в опері пройдуть „Плач Рахлі“ та „Князь Ігор“.

З 19 до 29 травня в театрі гастролюватиме ансамбль Московського Малого Театру, з 21 червня до 1 липня гратиме МХАТ, в серпні—вересні відбудуться гастролі оперети.

Музей мистецтв. До музею мистецтв в зв'язку з систематизацією музеїв передано з історичного музею ім. Шевченка три гобелени XVII століття високої художньої цінності та картину венеціанського художника кінця X століття Яконо, „Іван Хреститель в пустелі“. З фондів історичного музею передано також колекцію східної кераміки.

Борисоглібська—заслужена артистка. За постановою НКО артистці Борисоглібській А., що цими днями святкувала свій 40-ка річний ювілей, надано звання заслуженої артистки УРСР.

Ювілей артиста опери Летичевського. В оперному театрі відбулося урочисте шанування артиста Летичевського з нагоди 25 роковин його громадської та театральної діяльності.

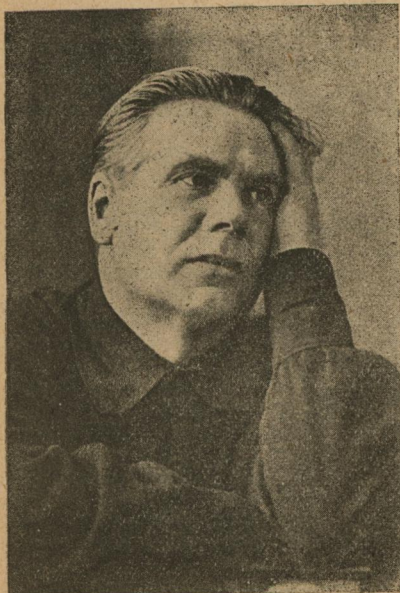
Святкування ювілею М. Старицької. 28 березня в оперному театрі відбулося врочисте святкування ювілею заслуженої артистки й професора М. М. Старицької з нагоди 40 роковин її діяльності.

Полтава

Полтавська округова капела співців бандуристів при Окрполітосвіті. Капела співців—бандуристів заснувалася 1925 року в м. Полтаві. При організації й на початку роботи було багато різних перешкод, особливо з боку матеріального, але упертою роботою за допомогою громадянства м. Полтави капела їх поборол.

Склад капели 10 чоловіків.

Укртеатр у Ленінграді



Н. Рекало

(До 25-річного ювілею)

Тепер капела співців бандуристів обслуговує м. Полтаву й подорожує скрізь по Україні.

Всього вона дала 65 концертів. З них 6 в Донбасі, 13 по своїй окрузі всі ж інші в м. Полтаві по сельбудах, робітничих клубах та по різних школах.

Капела має дуже багато гарних одзвигів за свою роботу.

Бетховенські свята

Засідання комітету. Відбулося засідання комітету проведення Бетховенських свят. Ухвалено організувати святкування у всеукраїнському масштабі протягом часу до 15 травня. Бетховенський комітет надіслав інструкції на місця про порядок святкування. З 15 квітня до 1 травня опера влаштує 6 симфонічних концертів, де буде виконано всі симфонії та деякі увертюри Бетховена. У концертах візьмуть участь—диригенти Малько, Сук та солісти: Метнер, Сігері й Фейнберг. Урочисте засідання комітету пристосовано до першого симфонічного концерту, що відбудеться 14-15 квітня. Харківській Окрполітосвіта доручено розробити справу організації Бетховенських концертів у робітничих районах. Загалом у концертах пам'яті Бетховена візьмуть участь усі музичні організації та установи Харкова. Комітет ухвалив видати спеціальну брошуру, присвоєну Бетховену.

Державний квартет ім. Вільома й 100 річчя зо дня смерті Бетховена. На знак столітніх роковин зо дня смерті геніяльного композитора Бетховена—Державний квартет ім. Вільома провів у Харкові увесь цикл Бетховенських квартетів (всі 16 квартетів). Крім Держквартету ім. Вільома такого циклу квартетів ще не проводилось ніде в СРСР.

Крім цього Держквартет ім. Вільома дав 12 концертів (присвячених 100-річчю смерті Бетховена) в різних клубах—робітничих, професійних та червоноармійських, а також для студентів Харківських ВУЗ'ів, в Будинку Освіти.

28 березня в Держнигозбірні ім. Короленка був урочистий концерт Держквартету ім. Вільома присвячений 100-річчю смерті Бетховена. В концерті брали участь: Є. Рябова (спів), проф. П. Луценко (рояль) і Б. Кричевський (флейта).

Москва

Квартет ім. Глієра Квартет ім. Глієра та вокальний квартет музстудії кол. МХАТ вийшли на гастролі по СРСР. Маршрут: Баку-Тифліс-Ростов-Харків та інші міста.

З'їзд акторів до Москви. В зв'язку з тим, що в багатьох місцях СРСР закінчуються сезони, почався „зліт“ акторів. Посеред робимс починає формувати трупи на літо. Провінція переважно робить заявки на оперету, артистів естради та на гастрольні спектаклі Московських театрів.

Бібліотеку Кузевицького передано Росфілу. Наркомосвіта РСФРР ухвалили передати найбільшу в СРСР нотну бібліотеку Кузевицького до відання Росфілу.

Видавництво Ленінградського товариства драм і музписьменників. Ленінградське товариство драматичних і музичних письменників відкриває в Москві видавництво, що випускатиме п'єси.

Театр української муздрами в Москві

Відбулося урочисте засідання з нагоди 4 річної праці Колективу Української Музичної Драми, що обслуговує районні театри, та робітничі клуби міста Москви.

На цьому засіданні керівник колективу та інші доповідачі поінформували про засновання цього колективу, його роботу й досягнення.

Колектив Муздрами за весь час свого існування дав 650 спектаклів, та концертів, переважно для робітничого глядача. Після всіх доповідів було зачитано багато привітальних телеграм від різних установ та організацій, що вітали Колектив Української Муздрами.

Нові видання

„Хто кого“ Д. Бедзик драма на 5 образів. ДВУ, 1927 року тир. 5000 прим. ціна 40 коп.

Для п'єс з сучасного сільського життя у нас виробився вже трафарет. Всі такі п'єси давно подібні одна на одну і стільки ж часом далекі від живого життя на селі як і бездарні. Коли береш до рук якусь новеньку книжечку видану ДВУ, Книгоспілкою. Рухом чи ще кимсь з написом: „Театральна бібліотека“ то найперше подумаєш собі, значить ще одна п'єса з сільського життя. А коли, перечитавши списочок дієвих осіб, упевняєшся що справді так, то наперед знаєш, що доведеться читати черговий варіант завжди майже одного сюжету. Наші драматурги з тих, що пишуть на сільські сюжети й нашвидкість знають у селі тільки куркулів і незаможників, власне завчили з газет та агітаційних плакатів їхні схеми. Плакати вже давно стали музейним скарбом, а життя на селі порівнюючи до їх часів ускладнилось до непізнання через активізацію класових прошарків, проте це річі не суть важні для тих, кому треба за місяць написати свою чергову п'єсу. Для них важно щоб її видали, щоб одержавши гонорар взятися до другої.

До такої категорії п'єс належить і драма Д. Бедзика „Хто кого“. Правда в ній автор ніби намагається вплутати в інтригу цілу низку осіб з поміж згаданих суспільних прошарків, але робить це так невдало, що де-хто з них тільки заважає розвиватися дії, а де-хто, приміром Ірина, ополітграмотені більше ніж куркулі й незаможники.

Чи варто говорити про зміст і тему п'єси Д. Бедзика, коли це кожен знає перечитавши наголовок?

Влучно взятий тут актуальний момент боротьби бідноти з багатіями на селі за НЕП і, проте перевантажено стількома нелогічностями в формі додатків до основної інтриги (хочаб ява IV й VIII з першого образу), а всю п'єсу так засмічено зайвими дієвими особами (автор подає аж двох куркульських шпиків Тихенький і Максим, цілу низку селян яким він роздав по дві, три репліки), що з-за дерев у ній не видно лісу. Він схематизацію вважає очевидно за синтез, а наробивши більше ніж треба персонажів схем безсилий дати їм раду доводить

свою думку зайвими сценами й ще більше поливає у твір води. Тому ж очевидно вдається він і до пересаджень, подаючи хоча б Кіндрата-людину, що оре жінкою. Адже за сучасних умов ніхто не повірить в реальність цього персонажу.

В трактовці ситуації автор також порядком таки грішить. Хіба ж припустима річ при сьогоднішній увазі радянської влади до села, і свідомості самого села щоб, творилась така вакханалія з землею, щоб у куркулів лишилися незайняті одруби. Або куркулі такі дурні, щоб робили вбивство за вбивством не замівши добре слідів і покладаючись тільки на голову сільради Перця. Правда куркулі мають дані до тривкішої організованості супроти назаможників просто через історичні причини, але ж і незаможники нині не такі вже безпорадні, щоб не дати ради купці рецидивістів глитаїв без допомоги студентки Ірини.

Багато в п'єсі й технічних хиб. Як приміром могло статися, що колективці, будучи освіджені Ганною про наміри Руденка й компанії допустили до вбивства Миколи. Неймовірно тож у автора свідчення Ганни в справі вбивства, коли як потім дізнаємося її Руденко вкрав у Андрія. Плутане місце де ходить про вбивство Ганни й Грицька. Взагалі плутанини досить.

В характеристиці головних персонажів п'єса не підноситься вище сотень похованих уже агіток. Куркуль Руденко як і приписано куркулеві п'є, підполює, підкупає й торгує своїми дочками. Колективці знають тільки громадські справи, а Ірина над трупом свого чоловіка твердо пам'ятає, що комсомольці не дозволено істерик тому: „(Кинувся до нього в розпачі, хустка спала, але враз зупинилась і сухо чітко спитала присутніх. „Хто це?“)

Добре зроблений у п'єсі тільки четвертий образ. Проте мимо всіх хиб п'єса в сільському театрі може придатися, коли скоротити кілька непотрібних сцен і викинути зовсім всі зайві персонажі. Через свою композиційну незробленість вона при тім і дозволяє робити з собою такі операції без особливої шкоди.

Н. Ш.

Ленінград

Український театр. Ювілей режисера Українського театру в Ленінграді Рекала К перенесено на 8 квітня.

Всесоюзна виставка графіки. На всесоюзній виставці графіки в Ленінграді взяли участь окремі видавництва з України. Були експонати „Книгоспілки“, „Слова“ та видавництва „Українського наукового інституту книгознавства“. Експонати інституту дістали диплом за художнє оформлення книги. Це єдине видавництво України що його експонати жюри виставки відзначила. З українських графіків премії присуджено художникові А. Олексієву. Його роботи друкують в виданнях ДВУ „Книгоспілки“ та „Слова“.

Екскурсія художників за кордон. Ленінградське художнє об'єднання організує весною екскурсію художників за кордон. Маршрут: Лондон-Париж-Венеція-Рим-Константинополь.

Пожежа на кінофабриці „Совкино“. 30 березня на кінофабриці „Совкино“ сталася пожежа. В результаті її згоріли негативи закінченої картини „Поэт и царь“. Збитки—біля 200.000 карб. На щастя зусиллями пожежників будинки кінофабрики пощастило відстояти.

Р і ж н і

Чарлі Чапліна запрошують до СРСР. Провінція „Совкино“ надіслало Чарлі Чапліну телеграму такого змісту: „Обурене цькуванням вас в Америці, „Совкино“ шле вам привітання і запрошує вас працювати до СРСР. Ми певні, що ви зустрінете тут найкращий прийом“.

Виставка художників СРСР в Японії. До Японії вирушає перша виставка творів художників СРСР. На виставку надіслано 130 картин та 200 малюнків і графіки. На виставку надіслало свої твори біля 10 художніх угруповань та окремі видатні художники.

Мистецькі конкурси до X роковин Жовтневої революції

Готуючися до святкування X роковин Жовтневої Революції, Управління Політосвіти Народного Комісаріату Освіти УСРР оголошує низку мистецьких конкурсів закликаючи радянських мистців та революційно-мистецькі організації взяти в них активну участь.

Конкурси оголошуються такі:

1. Конкурси на п'єси.

Умови цих конкурсів.

1) Тематичних вимог до п'єс не ставиться. Тему й сюжет вибирає сам автор. Марксістське тлумачення тем з історії класової боротьби чи сучасного побуту—єдина вимога.

2) П'єси можуть бути двох типів—для великого театру та для малого театру (просто, сценічне устаткування та невелика кількість дієвих осіб).

3) Конкурси на п'єси переводяться рівнобіжно два: широкий—закритий та вузький—откритий.

4) В першому (широкому-закритому) можуть брати участь усі письменницькі сили України. П'єса надсилається до журі конкурсу без прізвища, що подається окремо в запечатаному конверті. Термін подачі п'єси цього конкурсу 1-VIII-27 року.

5) До участі в другому (вузькому-откритому) запрошуються персонально такі драматурги: Куліш, Дніпровський, Мамонтов, Ірчан, Кочерга, Микитенко, Красовський, Левітина, Золін, Гак, Фефер та Бедзик. Давши згоду на участь у конкурсі зазначені драматурги підписують з НКО умову, що зобов'язує їх подати п'єсу в належний час. Термін для цього конкурсу встановлюється 1-IX-27 року.

6) Премії на обидва конкурси встановлюються три: 1.500, 1.200 та 1.000 карб.

7) Авторські права на премійовані п'єси зберігаються за автором. Право першої постановки передається театрам НКО.

II. Конкурси на літературні твори.

1) На дрібні літературні форми (Новелла та вірш) переводиться широкий закритий конкурс.

Умови такі:

а) Твори надсилаються без прізвища, що подається в окремому запечатаному конверті:

б) тематичні вимоги тіж, що й до п'єс;

в) термін подачі—1-IX-27 року;

г) премії встановлюються такі:

новела—750, 500, 250

вірш—250, 150, 100;

д) журі розглядає тільки не друковані і ніде не публіковані твори.

2) На великі форми (роман, повість та поема), зважаючи на короткий час конкурсу не оголошується. Натомість запроваджується система преміювання.

а) журі преміює твори, що вийшли друком з 1-III-27 року до 1-XI-27 року. Преміювання поширюється і на ті твори, що не будучи ще опубліковані знаходяться в портфелі видавництва. Рівночасно застерігається можливість прислати рукописи, обминаючи видавництва, просто до журі конкурсу. Для всіх термін 1-IX-27 року.

б) преміюються твори, що дають марксістське освітлення класової боротьби та сучасного побуту, поєднуючи його з безперечною художністю:

в) премії встановлюються такі:

роман (2 премії) 1500, 1000

повість 2 „ 1000, 500

поема „ „ 500, 500

г) всі авторські права зберігаються за автором.

III. Конкурси на музичні твори.

1) Широкі закриті конкурси переводяться на хоровий спів, сольний для голосу в супровід фортепіану, великий симфонічний твір (для оркестру).

а) твори надсилають у 2 примірниках, без прізвища, що подається окремо в запечатаному конверті;

б) по-за художньою цінністю твори мусять бути приступні до виконання та перейняті ідеєю свята X роковин Жовтневої Революції.

в) в основі симфонічного твору мають лежати українські народні пісні.

г) журі розглядає твори ніде неопубліковані з текстом писаним українською мовою (чи перекладом укрмовою).

д) премії встановлюються такі:

пісня (романс) 200 150 100

хор „ 200 150 100

симфонія „ 750 500 250

е) термін подачі для хору й пісні 15-VII, для симфонії 15-VIII-27 року.

ж) авторські права зберігаються за автором.

* * *

Матеріали для всіх конкурсів надсилати до журі конкурсу Харків вул. Артема 29, НКО кімн. 13. Відділ Мистецтв. З написом на конкурс.

Брати участь у конкурсах мають право всі письменники, що працюють на Україні, незалежно від мови якою пишуть, та українські письменники, що перебувають по-за межами УСРР.

Відповідальний редактор М. Христовий

:: :: ВИЙШОВ З ДРУКУ САТИРИЧНИЙ ЖУРНАЛ :: ::

№ 6

„ЧЕРВОНІЙ ПЕРЕЦЬ“

№ 6

Ціна 15 коп.

* *

Вимагайте у всіх кіосках

ПРОГРАМИ ТЕАТРІВ

Держтеатр Березіль

Мистецький керівник—Народний артист Республіки Лесь Курбас

Мікадо

Оперета на 3 дії за Суліваном.

Музика Богдана Крижанівського, текст М. Йогансена.

Дієві особи:

Юм-Юм	Титаренко
Лі-Ті-Фу	Чистякова, Стешенко
Піті-Сінг	Пілінська
Піп-Бо	Пігулович
Нан-Кі-Пу	Білашенко
Мікадо	Романенко
Пу-ба	Гірняк
Ко-Ко	Крушельницький
Піш-Туш	Возіян
Кі-Кі	Жаданівський
Гарольд	Козаченко
Міністр Краси	Свашенко
„ Війни	Козаченко
„ Здоровля й Морали	Дробинський
„ Ділових Справ	Масоха
„ Віри	Верещинська
„ Публічних Розваг	Стукаченко
Гвардії Офіцер	Назарчук
Військо	Шутенко
Актори	Балабан, Дробинський, Лор, Петрова, Іванів

Астролог	Савченко
Психолог	Кононенко
Селянин японський	Свашенко
Ослік	Назарчук
Спорт-баришня	Доценко
Безпритульний	Лор
Професор	Стукаченко
П'яний	Козаченко
Слуга	Савченко
Пожешний	Карпенко
Народ японський	Станіславська, Смерека
Гейші	Криницька, Петрова, Доценко, Стешенко, Лор, Косаківна, Пілінська
Моряки	Кононенко, Стукаченко, Дробинський, Свашенко, Масоха, Карпенко

Оформлення сцени Вадима Меллера
 Танки Олени Кривинської
 Ставить Режисер Валерій Інкіжінов
 Режлаборант Лесь Дубовик
 Диригує Б. Крижанівський
 Виставу веде О. Савицький
 Сценичну установку робила Майстерня Товариства „Деревообробщик“

Машиніст сцени І. Чаплигін

Убрання К. Коленко

Перуки А. Федотів

Мебля І. Башкін

Бутафорія П. Крамч

Освітлення Ф. Позняків

Шпана

Сатира памфлет Ярошенка

Словесне оформлення інтермедій Каплі-Яворовського та Бондарчука

Дієві особи:

Стрижак	Шагайда
Бухгалтер	Крушельницький
Довгаль	Сердюк
Машиністка Ольга	Чистякова, Бабіївна
Шершепка	Радчук
Селянин	Бабенко
Робітник	Стешенко
Секретар Нарсуду	Савченко
Хазяїн пивної	Карпенко
Повії	Косаківна, Стешенко, Криницька
Безпритульні	Доценко, Пігулович
Музики в пивній	Станіславська, Шутенко
„ „ „	Ходкевич
Агенти каррозшуку	Балабан, Карпенко
Міліція	Кононенко, Козаченко, Стешенко

Диспут:

Бринза—Пилипенко. Пузо—Козаченко. Кіпрічків—Гавришко. Шароварників—Стешенко
 Молокососенко—Шутенко, Мрійновійний—Ходкевич. Вибий зуб—Масоха

Скетинг ринг:

Конференс—Балабан, Іванів. Слуги просценіуму: Титаренко, Петрова, Свашенко, Подорожний, Іванів, Білашенко, Дробинський, Назарчук

Театральна Інтермедія: Режисер Шпанський—Подорожний, Свашенко

Танок смерті: Титаренко, Балабан, Масоха
 Аристократка—Криницька

Аристократи: Петрова, Лор, Пігулович, Кузьменко, Доценко, Стешенко, Гавришко, Назарчук, Іванів, Козаченко, Стукаченко, Возіян

Робітник Грім—Бабенко

Робітники—Карпенко, Савченко, Ходкевич
 Шутенко, Стешенко, Жаданівський, Кононенко, Романенко

Кустпромці:—Пилипенко, Стешенко, Доценко, Криницька, Смерека, Жаданівський, Стукаченко, Возіян, Савченко

Постановка режисера Бортника

Реж. лаборанти: Бегічева, Лішанський

Танки Вігілев

Художники Шкляїв та Сімашкевич

Диригент Крижанівський

Виставу веде помреж Савицький

ЖУРНАЛ СІЛЬСЬКИЙ ТЕАТР ЖУРНАЛ

Умови передплати: на рік—3 крб., на 1/2 року 1 крб. 50 к. на 1 м. 30 к.

Седі

П'єса на 4 дії 6 картин **Могема та Колтона**.
Переклад та композиція додаткових текстів
М. Йогансена. Режисерська робота присвя-
чується **М. Аргутинській**.

Дієві особи:

Пастор Девідсон **Мар'яненко**
Міссіс Девідсон (його дружина) . . . **Бабіївна**
Петрова, **Смерека**
Седі Томпсон **Ужвій**
Джо Горн (господар гостиниці) . . . **Крушель-**
ницький, **Карпенко**
Амсена (дружина Горна) **Пилипенко,**
Криницька,
Доктор Мак-Фел . . . **Антонович, Савченко**
Міссіс Мак-Фел (його дружина) **Добровольська,**
Доценко
Грігс матрос . . . **Кононенко, Романенко.**
Ходжсон, матрос . . . **Назарчук, Іванів**
О'Гара боцман **Сердюк**
Бейс квартирмейстер . . . **Балабан, Іванів.**
Донька Горна **Пігулович, Лор.**
Моараго слуга тубілець . . **Свашенко, Стука-**
ченко
Слуги тубільці . . . **Дробинський, Жаданів-**
ський, **Возіян, Гавришко, Косаківна, Кузь-**
менко, **Доценко.**

Інтермедія:

Шаман **Гавришко**
Наречена **Лор**
Вояки . . . **Дробинський, Стукаченко, Ро-**
маненко, **Свашенко**
Жінки: . . . **Пігулович, Лор, Доценко, Ку-**
зьменко **Косаківна**
Музики . . . **Козаченко, Ходкевич, Жа-**
данівський, **Подорожній**
Машкари . . **Станіславська, Пігулович, Шу-**
тенко **Возіян, Білашенко**
Тубільці . . . **Косаківна, Стеценко, Іванів,**
Восточний, Шутенко, Романенко
Постановка реж. **Валерія Інкіжінова**
Оформлення й строї худ. **В. Меллера**
Музика та згукові ефекти **П. Козицького**
Танки в 1 дії, Танок Седі й Бейтса, в інтер-
медії 4 вояк, 4 жінок та нареченої ставить
Вігілев
Танок Шамана та загальні танки в поста-
новці **Інкіжінова.**
Режлаборанти **Бегічова й Складаренко**
Диригент **Крижанівський**
Спектакль веде **Савицький**

Король бавиться

мелодрама за **В. Гюго**, на 4 дії
переклад **М. Рильського**

Дієві особи:

Король Франціск **Ф. Радчук**
Трібуле, королівський блазень . . . **Ю. Гірняк**
Сен-Вальє **І. Мар'яненко, Антонович**
Де-П'єн **Б. Балабан**
Де-Горд **С. Хоткевич**
Пан де Косе **С. Карпенко**
Маро—поет **Л. Подорожній**
Моншену **Б. Дробинський**
Пардал'ян **С. Свашенко**
Сальтобаділь **С. Шагайда**
Вандрагон **М. Назарчук**
Магелон **Н. Ужвій**
Блянш доня Трібуле **Л. Доценко**
Берард **Н. Пилипенко**

Пані де-Косе **І. Петрова**
Пані Куаслен **С. Лор**
Пані Моншеврель **С. Косаківна**
Пані де-Вандом **О. Пігулович**
Пані Д'Альб **Пилінська**
Вояки | **Стукаченко, Кононенко, Бабенко,**
| **Гавришко, Восточний, Стеценко**

Ставлення режисера **Бориса Тягна**

Художник **В. Шкляїв**

Музика **П. Козицького**

Танки **Е. Вігільова**

Реж.лаб. **Х. Шмайн та В. Складаренко**

Диригент **Б. Крижанівський**

Веде виставу **О. Савицький**

Машин. сцени **І. Чаплигін**

Освітлення **Ф. Позняків**

Зав. костюмернею **К. Коленко**

Бутафор **П. Крамич**

Перукар **А. Федотов**

Мебельщик **І. Башкін**

Сава Чалий

Траг. на 4 дії (13 епізодів)—**Карпенко-Карого**

Дієві особи:

Потоцький **Мар'яненко**
Шмигельський **Шагайда**
Жезницький **Подорожній**
Яворський **Крушельницький**
Качинська **Бабіївна**
Кася **Пігулович**
Ротмістр **Бабенко**
Сава Чалий **Сердюк**
Зося **Титаренко**
Джура Сави **Іванів**
Баба **Пилінська**
Пажі: **Доценко, Косаківна, Кузьменко, Лор**
Поляки-козаки: **Бабенко Іванів, Козаченко,**
Ходкевич
Шляхтянки: **Криницька, Лор, Петрова, Пилін-**
ська, **Стеценко**
Шляхтичі: **Гавришко, Іванів, Жаданівський,**
Масоха, Назарчук, Савченко, Стукаченко
Гнат Голий **Антонович**
Гайдамака **Стукаченко**
Медвідь **Романенко**
Кравчина **Дробинський**
Горицвіт **Свашенко**
Кульбаба **Стеценко**
Знахар **Ходкевич**
Селянки: **Верещинська, Пилипенко, Петрова,**
Смерека, Станіславська, Стеценко
Польська варта, козаки, гайдамаки, селяни.

Режисер постановщик **Ф. Лопатинський**

Режисер лаборант **М. Пясецький**

Художники: оформлення сцени **М. Сімашкевич**
строї **В. Шкляїв**

Музика **Козицького**

Диригент **Б. Крижанівський**

Фехтування **П. Юркевич**

Вийшов з друку журнал

№ 15

„ВСЕСВІТ“

№ 15

Харківська Акопера

Садко

опера на 4 дії 7 карт.

Музика Римського-Корсакова

Дієві особи:

Волхова-царівна	Катериніч
Любов-Булеевна—жона Садка	Коп'йова, Ропська
Нежата (молодой гусляр)	Златогорова, Карав'я
2 скоморохи	Ліскова, Крижанівська
Садко	Кіпаренко-Даманський
Старшини Новгороду	Нікітін, Кадніков
Дуда	Гаврилов
Сопель	Топчій
Цар моря	Жихарів
Привид	Гришко, Мартиненко
Варяжський гість—Шаповалов, Паторжинський	
Індійський гість	Середа, Колодуб
Веденецький гість	Грішко, Мартиненко
Волхви	Колодуб, Калюжний

Балет

в постановці Н. І. Хлюстиної

Дириж. М. В. Штейман

Виставу веде Б. Кушнір

Лебедине озеро

Балет на 3 дії, 4 картини, муз. Чайковського

Дієві особи:

Владарка принцеса—**ІІ син Зигфрід Швецов або Манкутевич. Олета Мерхасіна І. Філін, йлий геній Непомнящий. Його дочка Одилія Мерхасіна І. Бено, друг Зигфріда Володимирів. Наставник Зигфріда Бучинський. Селяне, селянки, слуги, пажі й придворні.

I акт.

Танок дівчат з друзями Зигфріда.

Шехтман, Халіп, Федюніна, Лесевицька Бенескриптова, Корнієнко, Рабінович, Сердницька, Балашова, Сталинський, Монсен, Ермолаєв, Костантинів, Володимирів, Гудов, Дельсон.

Селянський танок Савицька І, Мерхасіна ІІ, Бердовський.

Фінал. Увесь балет.

II акт.

Вальс лебедів. Увесь балет. Адажіо Мерхасіна І, або Манкутевич. Танок шости лебедів. Верекундова, Левчинська, Мерхасіна ІІ, Савицька ІІ, Шехтман та Бакалійникова.

Танок трьох лебедів Савицька І, Подбарська Сакович.

Варіація Мерхасіна І.

Coda. Увесь балет.

III акт.

Танок молодих Савицька І, Мерхасіна ІІ, Савицька ІІ, Тумковська І, Лесевицька, Федюніна, Швецов або Манкутевич.

Еспанський танок Н. Хлюстіна, Сталинський Неаполітанський танок Шехтман, Манкутевич, Верекундова, Тумковська ІІ, Корнієнко, Бенескриптова.

Венгерський танок Веракса, Бакалійникова, Бердовський, Монсен.

Мазурка Підбарська, Костантинів, Володимирів, Хасперова, Сердницька, Халіп, Григор'єва, Дельсон, Воробйов, Ермолаєв, Гудов.

Класичне Pas de deu Мерхасіна І, Шевцов або Манкутевич.

Фінал—увесь балет.

IV акт.

Журний вальс. Увесь балет.

Танок кохання Мерхасіна І, Шевцов, або Манкутевич і весь балет.

Варіації Мерхасіна І.

Фінал, увесь балет.

Постановка Л. Жукова

Диригент І. Вайсенберг

Виставу ведуть Непомнящий та Володимирів

Вокальний концерт

Д. ГОЛОВИН арии из опер:

Паяцы Пролог, муз. Леонковалло, Демон Не плачь, дитя, муз. Рубинштейна, Евгений Онегин Увы, сомненья нет, муз. Чайковского, Севильский Цирюльник Каватина Фигаро, муз. Россини.

Романсы: Чайковского а) Разочарование, б) Среди мрачных дней, Рахманинова а) Отрывок из Мюссе, Гречанинова а) Узник, б) Серенада.

М. МИКИША арии из опер:

Пиковая дама Прости, небесное создание, муз. Чайковского, Дубровский О дай мне забвенье, родная, муз. Направника, Кармен Ария Хозе, муз. Бизе, Гугеноты Ария Рауля, муз. Мейербера, Галья Ария Ионтека, муз. Монюшко, Аида Ария Радамеса, муз. Верди.

Романсы: Рахманинова а) Нет, молку не уходи б) Как светла и нарядна весна, Чайковского а) Мы сидели с тобой, б) Я приговор твой жду, Грига а) Сон, б) Лебедь.

В. ЛУБЕНЦОВ арии из опер:

Лакме Стансы Нилаканты, муз. Делиба, Садко Песнь Варяжского гостя, муз. Римского-Корсакова, Фауст Куплеты Мефистофеля, муз. Гуно, Севильский Цирюльник Клевета дон-Базилио, муз. Россини, Борис Годунов Песнь Варлаама, муз. Мусоргского.

Романсы: Рубинштейна Баллада, Шуберта Шарманщик, Чайковского Соловей, Мусоргского а) Блоха, б) Мельник.

М. Микиша и Д. Головин исполняют сцену Эскамилио и Хозе из оперы Кармен Бизе. М. Микиша и В. Лубенцов исп. 4-е действ. из оперы Жидовка—Галеви (сцена Элеазара и кардинала). М. Микиша, Д. Головин и В. Лубенцов исполняют сцену 4-го действ. из оперы Фауст Гуно (Мефистофель, Валентин и Фауст).

Симфонічний концерт

ПРОГРАМА:

1. Увертюра з опери Фіделіо
2. Леонора № 3
3. З героїчна симфонія

Фауст

Опера на 5 дій. Музика Гуно

Маргарита	Гужова, Слав'янська
Зібель, студент	Ропська, Златогорова
Марта	Лісова, Мартинович
Фауст доктор (старий)	Колодуб, Топчий
Фауст (молодий)	Середа, Кученко
Валентин, брат Маргаріти	Будневич, Гришко
Мефістофель	Паторжинський
Гягнер	Гаврилів

Диригує—Врана Б. І.

Постановка—Юнгвальд-Хилькевича

Виставу веде—Б. Кушнір

Євгеній Онегін

Опера на 3 д., 7 карт., муз. Чайковського.

Дієві особи:

Ларіна, поміщиця	Мартинович, Крижанівська
Тетяна, її дочка	Слав'янська, Гужова
Ольга	Златогорова, Коп'йова
Няня	Карав'я, Стуканівська
Євгеній Онегін	Будневич
Ленський	Середа
Князь-Гремін	Паторжинський, Шидловський
Ротний	***
Зарецький	Гаврилів, Жихар
Тріке	Нікітін, Топчий

Диригент—Штейман М.

Танки поставлені Н. Хлюстиною

Трільбі

Опера на 5 актів, муз. Юрасовського

Дієві особи:

Трільбі	Коп'йова
Натурщиці {	1. Крижанівська
	2. Златогорова
	3. Карав'я
Мадам Біллі	Стуканівська
Біллі	Мартинович
Свенгалі	Кучеренко, Середа
Тафі	Будневич
Санді	Кернер
Джеко	Гришко, Шуйський
	Топчий

Диригент—Вайсенберг

Постановка—Юнгвальд-Хилькевича

Баядерка

Балет на 4 дії музика Мінкуса.

Баядерка	Марія Рейзен
Раб	Леонід Жуков
Великий Брамін	Непомнящий
Солор, военачальник	Манкутевич
Раджа	Бучинський
Гамзаті, дочка Раджі	Хаспекова
Айя, прислужниця Гамзаті	Бакалійникова
Вояки, полюваторі, гості, Раджі, Браміни.	

Діється в Індії.

Участь бере вся труппа й школа Л. А. Жукова.

I дія.

Танок факирів—невільників виконують; Бердовський, Сталинський, Константинов, Володимирів, Дельсон. Гудов.

Танок Баядерки М. Р. Рейзен.

Вальс Шопена виконують Марія Рейзен і Леонід Жуков.

II дія.

Танок дівчат із шарфами виконують: Верекундова, Мерхасіна II, Тумковська I, Нельська, Корнієнко, Тумковська II, Бенескриптова, Шехтман.

Танок Айя Бакалійникова

Adagio М. Р. Рейзен і Л. А. Жуков

Варіація а) Марія Рейзен, б) Леонід Жуков

III дія.

Весільний танок Мерхасіна II, Монсен Савицька I, Бердовський, Бенескриптова, Дельсон, Сакович, Володимирів, Корнієнко, Воробйов, Семенова, Гудов, Подборська, Константинов, Дівчата з лілеями: Левчинська, Савицька II, Верекундова, Халіп, Балашова, Лесовицька, Рабінович, Бенескриптова, Федюніна, Срединська.

IV дія.

Entre'e Всі що беруть участь

Adagio М. Р. Рейзен і Л. А. Жуков

Варіація 1. Мерхасіна I

2. Савицька I

3 | Мерхасіна II

Хаспекова

Вальс М. Р. Рейзен і Л. А. Жуков

Coda Всі що беруть участь

Solo на скрипку виконає Добрижинець

„ „ арфу „ Пушкарьова

„ „ віолончель „ Щетина

„ „ флейту „ Лемберг

„ „ кларнет „ Т. Риков

Постановка Л. Жукова.

Диригент П. Ставровський.

Декорації художника Левіна.

Гастролі П. В. Самойлова і Віктора Петіпа

„Весенний поток“

А. Косоротов, п'єса в 4 д.

Михаїл Хмарин	Акимов
Ирина, его жена	Строева-Сокольская
	засл. арт.
Володя {	Виктор Петіпа
Варя {	Зиновьева
	их дети
Плахов	Северов
Наташа	Каплун
Сергей Хмарин	П. В. Самойлов
	Засл. арт.
Григорий	Мальвин
Абдул, слуга в ресторане	Голембо
Мишка	Нильский
Житков	Кропотов
Латкина	Линецкая
Дорогин, литератор	Муратов

„Темное пятно“

Кадельбург, ком. в 3 д.

Барон фон дер Дюнен	Акимов
Мария-Луиза, его жена	Строева-Сокольская
	засл. арт.
Эльза {	Каплун
Ганс {	Кропотов
	их дети
Ульрих фон Кукрот	Муратов
Туснельда, его жена	Линецкая
Эммерих, их сын	Нильский
Адам Бринкмайер	П. В. Самойлов
	засл. арт.
Лотти, его дочь	Зиновьева
Д-р Робби Вудлейч	Виктор Петіпа
Антон	Голембо
Горничная	Льдинская

Ведет спектакль А. С. Разин

Київська Акопера

Винова крала

Опера на 3 д. 7 карт. муз. Чайковського

Дієві особи:

Ліза	Воронець, Владимірова
Графиня	Захарова, Ахматова
Поліна	Маньківська, Каліновська
Гувернантка	Христенко, Огньова
Маша	Орлова, Юровська
Герман	Мосін (Засл. Арт. Респ.)
Елецький	Норцов, Градов
Сурін	Семенцов, Циньов
Чекалинський }	Пресс, Летичевський
Чаплинський }	Градov
Розпорядчик	Тоцький, Арістов
Томський	Зайднер, Васюков
Нарумов	Орлова, Юровська
Пастушка	

Диригент О. Орлов.

Фауст

(з Вальпургіевою ніччю)

Дієві особи:

Маргарита	де-Тесейер, Уляницька
Зібель	Маньківська, Яковлева
Марта	Христенко
Фауст (старий)	Дідківський
Фауст (молодий)	Кученко
Мефістофель	Донець (Засл. Арт.)
	Шидловський
Валентін	Норцов, Градов
Вagner	Зайднер, Гродзинський

Диригент М. Михайлов

Постановка О. Улуханова

Хореографія В. Рябцова

Паяци

Опера на 2 дії, музика Леонковалло

Дієві особи:

Недді	де-Тесейер, Владимірова
Каніо	Мосін (Засл. Арт. Респ.)
Тоніо	Голинський
Сільвіо	Селецький
Арлекін	Норцов, Градов
	Пресс, Летичевський

Диригент О. Орлов.

Виставу веде Владимірів

Євгеній Онегін

Опера на 4 дії, 7 картин, муз. Чайковського

Дієві особи:

Євгеній Онегін	Норцов
Ленський	Собінов (Нар. Арт.)
Гремін	Донець (Засл. Арт.), Циньов
	Бронзов
Тріке	Летичевський, Пресс
Ротний	Арістов, Зайднер
Зарецький	Гродзинський, Семенцов
Тетяна	Воронець, Владимірова
Ольга	Маньківська, Калиновська
Няня	Захарова, Вербицька
Ларіна	Христенко, Огньова

Диригент М. Вериківський

Виставу веде режисер Владимірів

Марна пересторога

Балет на 3 дії Муз. Гартеля

Постановка балетмейстера В. Рябцова
(Засл. арт.)

Дієві особи:

Марпеліна	Засл. арт. Рябцов
Ліза	Засл. арт. Люком
Колен	Шавров
Мишо	Виттиг
Кикез	Аркад'єв
Подруги Лізи	Васіна, Переяславець, Соко-
	лова, Ілліна.

Танок I дії Засл. арт. Люком та Шавров
Танки II дії.

Танок Марпеліни Засл. арт. Рябцов
Вальс . Імханицька, Герман, Штоль, Лур'є, Се-
менова, Малец, Долохова, Дунаївська
Жерлинська, Смирнова.

Варіяція	Ілліна та Соколова
Варіяція	Переяславець та Васіна
Адажіо	Засл. арт. Люком та Шавров
Варіяція	Шавров
Варіяція	Засл. арт. Люком
Кола	Засл. арт. Люком та Шавров
Циганський танок	Маслов, Гасенко, Озо- лінг, Муллер, Чернишов

Великий балетний дивертисмент.

1. Вальс, Крейсера Соколова Муллер. 2. Полька
Рекрутка Озолінг та Аркад'єв. 3. Матлот
Гасенко, Герман, Ілліна Лур'є, Федорів,
Соболь, Маневич. 4. Засл. арт. Люком та Шав-
ров. 5. Чердаш Маслова. Берг, Чернишов.
6. Переяславець та Ковальов, 7. Український
танок Виноградова, Імханицька, Ошкaмп,
Семенова, Якобі, Смирнова, Захаров, Кузне-
цов, Богомол, Тарханов.

Балетмейстер В. Рябцов

Диригент М. Михайлов

Режисер балету А. Муравін

ПРИЙМАЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА
на двохмісячник

„МУЗИКА“

ЦІНА:

на рік . . . 5 крб. — коп.,
„ 1/2 року . 2 крб. 50 коп.,
Окремий номер 95 коп.

АДРЕСА: Київ, вул. Раковського, 15,
муз. т-во ім. Леонтовича

ЧИТАЙТЕ
ЩОТИЖНЕВУ ГАЗЕТУ
„КІНО-ТИЖДЕНЬ“

Коштує на 12 міс.—2 крб.

„ „ 6 „ —1 „ 10 к.

„ „ 1 „ — — 20 к.

Окремий номер—5 коп.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ
ЖУРНАЛ
УКРАЇНСЬКОЇ КІНЕМАТОГРАФІЇ
„КІНО“

Коштує на 12 міс.—3 крб. 25 к.

„ „ 6 „ —1 „ 65 к.

„ „ 1 „ — — 30 к.

Окремий номер 15 коп.

ПЕРЕДПЛАТУ ПРИЙМАЮТЬ:

Контора видавництва—Київ, Бульвар Шевченка, 12, ВУФКУ
та всі поштові контори Союзу

ВИЙШОВ З ДРУКУ
ЖУРНАЛ

„ВАПЛІТЕ“ № 2

З М І С Т Ж У Р Н А Л А :

ПОЕЗІЯ. О. Цатурян — „Дні робітниці“ з вірменської перекл. П. Тичина. Левон Шант — „Ніч“, з вірменської перекл. П. Тичина. Сосюра — „Вчителька“, поема. Мисик — Ленін. Фальківський — „Зійшлись обоє на багнетах“. Коляда Г. — Шугають авто. М. Бажан — „Дорога“. Слісаренко — „Іней“. Щербина — „Поезія в прозі“. • О П О В І Д А Н Н Я. В. Вразливий — „Життя білого будинку“ Дніпровського — „Долина Угрів“. А. Любченко — „Незнані гості“. Копиленко — „Мати“. Лу-Сіун — „Життя А-Кі“ (з китайського життя, з француз. перекл. Підмогильний). • С Т А Т Т І. М. Йогансен — „Аналіз фантаст. оповід.“. Р. Якобсон — „Про реалізм у мистецтві“. А. Павлюк — „Нова чеська поезія“. О. Гатов — „Лист з Парижа“. • БІБЛІОГРАФІЯ. ХРОНІКА.

ЦІНА 75 КОП.

Склад Видання, Редакція і контора: Харків, Ст. Пасаж № 28-29 Т-во УТОДІК.

Там же можна одержати журнал „Вопліте“ № 1 та інші видання „Вопліте“ як от:

1. Мистецтво в небезпеці — Г р о с а ціна 30 коп.
2. Перший зошит „Вопліте“ — ціна 1 карб. 75 коп.

ПОДПИСУВАЙТЕСЬ НА ЕЖЕНЕДЕЛЬНИК ТЕАТРА, КИНО, ЕСТРАДЫ И МУЗЫКИ

„НОВЫЙ ЗРИТЕЛЬ“

Орган Московского Губерн. ПП и Управлен. Московск. Зрелищн. Предприят.

..... ВЫХОДИТ В 2 ИЗДАНИЯХ

ПОДПИСНАЯ ПЛАТА:

на 1) основное издание (с программами Московских театров)

на 1 год — 7 руб., на 6 мес. — 3 р. 50 к.
на 3 мес. — 1 руб. 75 к.

Цена отдельного номера 20 коп.

на 2) удешевленное издание (без программ)

на 1 год — 3 руб. 50 коп., на 6 мес. — 2 руб.
на 3 мес. — 1 руб 10 коп.

Цена отдельного номера 10 коп.

ПОДПИСНУЮ ПЛАТУ НАПРАВЛЯЙТЕ: Москва, Каретный ряд 3, гл. Конторе „Новый Зритель“

Тариф на объявления: Строка непарели—50 коп.

Ціна 20 к. На периферії, в театрах і на залізниці — 25 к.